

Вяра

Приложение 4-то с подробни разяснения към "Истинската християнска вяра"

Има интересни данни за договор на Юдейската върхушка с противника на Бога, представени от различни автори. Тук ще приведем цитат от един от тях - французина Анри Деласу в началото на XX век пише: „Във времената на императора Адриан и равина Акиба, Сатаната предложил на евреите световна имперска власт, ако в замяна те му се покланят като на бог. Върхушката на Синагогата приела предложението и превърнала своя някога избран от Бога народ в народ на Сатаната. Основаното от тях общество получило названието „Децата на вдовицата“, в което под „вдовица“ се разбира Иерусалим без храма. А неговите „деца“ били евреите от диаспората.

Това общество било оглавявано от окултен вожд, а членовете на организацията се разпознавали като си разменяли кабалистични знаци. По-късно обществото вербувало християнски приспособленци - фримасони, които си устроили собствено общество като следвали еврейски образец.“ (Monsignor Henri Delassus, „Le Problem de l'heure presentee - Antogonisme de deux civilisations“).

Свети Йоан Златоуст е един от най-големите авторитети в богословието. Наричан е светилникът на света, учителят на вселената, стълбът и утвърждението на църквата,

проповедникът на покаянието.

Ето какво казва вселенският църковен учител в своя знаменит трактат "Осем слова против юдеите":

"Юдеите живеят за червата си и по своята похотливост и прекомерна алчност не са по-добри от свинете и козлите. **Синагогата е по-лоша от всеки бардак, защото служи за убежище не само на разбойници и търгаши, но и на демони, а по-точно не само синагогата но и самите души на юдеите са жилища на демони.** И така, не сме ли длъжни да се отвръщаме от тях като от всеобща зараза и язва за цялата вселена. Какво зло те не са направили? Какво злодеяние, какво беззаконие не са задминали със своите гнусни убийства? На какво повече да се удивляваме в тях? На мръсотията или на жестокостта и безчовечието им? За какво повече да ви говоря? За похищенията, за лихварството, за притесненията на бедните или за кражбите им. Но за този разказ няма да ми стигне и цял ден. Вие, братя мои християни, не се ли преситихте в борбата с юдеите? **Знайте едно: този който не се насища в любовта към Христа, той никога няма да се насити и във войната с неговите врагове...** "

Тук е редно да се позовем и на Светото Евангелие от Иоана, където Христос се обръща към книжниците, фарисеите и садукееите: „Иисус им рече: да беше Бог ваш Отец, щяхте да Ме обичате, понеже Аз съм излязъл и дохождам от Бога; защото Аз не съм дошъл от Себе Си, а Той ме прати. Защо не разбирате речта Ми? Защото не можете да слушате словото Ми.

Ваш баща е дяволът; и вие искате да изпълнявате похотите на баща си. Той си беше открай човекоубиец и не устоя на истината, понеже в него няма истина. Кога говори лъжа, своето говори, защото е лъжец и баща на

лъжата.“ (Иоан 8: 42-44)

Ето и още един цитат от Новия Завет на свети Иоан Богослов, **който нарича юдеите „сатанинско сбирнище“:**

„Зная твоите дела, скръб и сиромашия (но ти си богат), и хулите на ония, които **казват за себе си, че са иудеи, а не са, но са сатанинско сбирнище**“ (Откр. 2:9).

„Деца на дявола“ не е етнос, А ОБЩНОСТ.

Много важно е тук да се разбере, че обвиненията на Христос, както и обвиненията на отците на църквата в следващите времена не са срещу някаква народност, нация или верска общност. Би било нелепо, защото тези, които са последвали Христос - апостолите и учениците Му са били изцяло юдеи или галилейци, тоест евреи.

Но какво общо са имали те с олигархичната върхушка на садукееите, която ги е обирала и мамела. Или с фарисеите, които ги презирали. Садукееите нямат друга вяра освен парите, а фарисеите са извратили истинската вяра за да ги обслужва като управляваща каста, която всъщност е секта, а не истински вярващи юдеи. И непрекъснато са преправяли постулатите на тази вяра, докато от нея не е останало нищо - една празна обвивка, „варосани гробници, които отвън се виждат хубави, а вътре са пълни с мъртвешки кости и с всяка нечистота.“ (Мат. 23:27), по думите на Иисус Христос.

„Деца на дявола“ са тези, които са презряли Бога, собствения си народ и всички останали народи. На тях, след отхвърлянето на Син Божи в лицето на Иисус Христос, не им оставало друго освен да се обособят в специална сектантска сатанинска каста, която, базирайки се на ограбените дотам богатства да продължи да граби във все по-широки мащаби,

привличайки склонни към богоборчество индивиди и представители на висшето общество, тоест СРОДНИ НА ТЯХ ДЕГЕНЕРАТИ ОТ ВСИЧКИ НАРОДНОСТИ (ИЛИ КАКТО ТЕ САМИ СЕ НАРИЧАТ: „КАИНИТИ” - ДЕЦА НА КАИН). А такива през цялата история на цивилизацията е имало в изобилие.

Извършените от тях революции, съпроводени с обезглавяването на английския крал Чарлз I на 30 януари 1649 г. и на френския крал Луи XVI поставят нов етап на развитието на богоборческия световен елит и окончателното покоряване на Европа и Новия свят. За да превземеш света, трябва да сложиш ръка на парите му. Това отдавна са разбрали древните юдейски сектанти и новите наднационални садукееи – жидомасоните.

700 години след кръстоносния погром над Константинопол наследничката на Византия - Русия ще дразни наследниците на Шейлок с различния си тип икономика и с това, че е независима във валутно отношение, тъй като има златно покритие на парите си. Това трябвало да се разбие и то става с болшевишката революция.

Мародерската философия на Ротшилд, Талмуда и материалистите – жидомасони, разпалват на Запад огньовете на революции и насилие, на класова, етническа и расова омраза. Евреина основател на масонската ложа на Илюминатите Адам Вайсхаупт първи написва ясно програмата за световна пролетарска революция и за унищожение на религията, висшата аристократична и средната класа у поробените народи от гои. След него идва внукът на равин - Карл Маркс (Кашел Мордохай Леви), сънародниците му Ласал, Улянов-Бланк, Бронщайн-Троцки, Йосиф Джуга(юда)швили и куп други юдейски морални изроди.

Комунистическата идеология не е родена на Изток. Не е

родена нито в руската степ, нито в напоените с българска кръв полета на Тракия, нито в грузинските планини. Геноцидът срещу руския, българския и други, някога православни народи, бе провеждан под прякото ръководство на талмудическите западни кръгове, начело с фамилията Ротшилд. Този геноцид включва не само физическото изстребление чрез войни, „революции“ и тероризъм (който е запазена марка на юдаизма от векове). Този геноцид бе прилаган и чрез планомерното и последователно ограбване на парите и ресурсите на християнските народи.

В периода, в който селджукските турци с помощта на венецианци, генуезци и други западни европейци и еврейски банкери завземат Константинопол през 1453 г. и слагат край на хилядолетната Ромейска империя, в меркантилния Запад настава бум на банковата дейност. В тези години в Генуа вече кипи банкова спекула. Банката „Сан Джорджо“ извършва транзакции. Това е началото на финансовата борса доразвита в днешния Уолстрийт. Във Венеция, града на Шейлок, мястото на борсата било мостът Риалто. Давали се заеми с огромна лихва и се търгували ценни книжа. В Антверпен през 1531 г. била построена първата борсова сграда с надпис „За търговци от всички народи и езици“. Малко след това Амстердам се превърнал в борсовия център на света. Там се оформил и център за търговия с диаманти - пазар, който бил в ръцете главно на евреи. От Амстердам финансовият център през XVII век се премества в Лондон. За целта обаче е нужно първо Оливър Кромвел (1599-1658 г.) да извърши т.нар. революция. **Всъщност Кромвел извършва един антимонархически и антицърковен преврат, подтикнат от еврейски кръгове начело с водача им Менаше Бен Израел.**

Какво прави „прогресивният революционер“ Кромвел, който до ден днешен е величан от учебниците по история? На първо място забранява празнуването на Рождество Христово, пали и

руши църкви и убива игумени. Все неща, които след него ще извършат френските якобинци през 1789 г. и болшевишките революционери през 1917 г. По една „случайност“ и в трите случая имаме силно еврейско и масонско влияние върху „революционерите“. И в трите случая имаме едни и същи мерки след вземането на властта - разрушаване и забрана на църквите, избиване на техни служители и „мерки срещу антисемитизма“. **При Кромуел това се изразявало в даване на права за връщане на евреите в Англия.** Като лорд-протектор на Англия Кромуел свиква Държавния съвет по този въпрос и когато мненията там клонят към несъгласие да се дадат привилегии на евреите като лихвари на Англия, **Кромуел разпуснал съвета и наложил еврейското завръщане със сила. А техният лидер Менаше Бен Израел получил държавна пенсия от Кромуел на стойност 100 лири стерлинги годишно - неизвестно за какви заслуги към Англия.**

Лондон започнал да определя цената на златото в света - нещо, което продължава до днес. В Лондон се базирала фамилията Ротшилд, но нейни членове владеели и Париж, и Виена, и Франкфурт. По време на колониалното могъщество на Англия, когато в империята слънцето не залязвало, Натан и Лайанъл Ротшилд диктуват политиката на кралството. Битката при Ватерлоо в началото на XIX век прави Натан супербогаташ с цената на измама.

Още през XVIII век, вече владее Европа финансово. А техния девиз е: „Не ме интересува кой пише законите, дайте ми да печатам парите в една държава и тя ще е моя“.

Точно това овладели най-накрая талмудистите в Европа. Те имали в ръцете си оръжието за истинска власт над „владетелите“ - емитирането на пари и даването на кредити с лихва. Това оръжие било по-важно от стоманата и барута,

защото то диктувало кой с кого да води война. Те - талмудистите, били истинските владетели.

Неслучайно и доста символично Христос изгонва с БИЧ от Храма ИМЕННО МЕНЯЧИТЕ НА ПАРИ, КАТО ПРИ ТОВА РАЗСИПВА ПАРИТЕ ИМ:

„и намери в храма... и менячи на пари седнали. И като направи бич от върви, изпъди из храма всички,.. и парите на менячите разсипа, а масите им прекатури;” (Иоан 2:14,15).

И неслучайно именно това става една от основните причини за разпването Му:

„Тогавя учениците Му си спомниха, че е писано: "**ревността за Твоя дом Ме изяде**".” (Иоан 2:17).

Наследниците на тези менячи на пари ще са бъдещите световни финансови манипулатори – еврейски банкери и лихвари, **НАЙ-ДОБРИ ДЕЦА НА САТАНА, КОИТО ЩЕ ГРАБЯТ, РАЗДЕЛЯТ И ПРОТИВОПОСТАВЯТ НАРОДИТЕ ЗА ДА ПОСТРОЯТ ОТНОВО СПОМЕНАТИЯ ХРАМ.**

През XVII и XVIII век до всеки западноевропейски владетел стоял един финансист - евреин. Повече от сто години банкери на австроунгарските императори били финансистите от фамилията Опенхаймер. В Прусия Фридрих Вилхелм използвал услугите на финансистите Хумперц, Фейт, Ааарон и Бронд Улф. Наследниците на пруския владетел имали също евреи за финансови консултанти и мениджъри - Либман, Ефраим. За настъплението на фамилията Ротшилд вече разказахме. Тя просто „покрила“ Западна Европа с влиянието си така, че нямало владетел, който да не е зависим финансово от Ротшилдовци. Те на практика диктували кой с кого да влиза във война, защото за владетелите само войната била средство да излязат от дълговата си криза, причинена също от

Ротшилдовци и да компенсират загубите си по лихвите. Така картата на Европа започнала да се чертае от семейство Ротшилд, които финансирали и няколко революции.

Истинската сцена на която фамилията Ротшилд се развихря, обаче е Англия. Тук Натан Ротшилд още в началото на XIX век вече диктува условията в банкерската игра. Той постига монопол във финансовата сфера с един метод, който разкрива същината на банковата система като цяло. През 1828 г. централната банка на Англия отказва да даде привилегии на Натан. Той вече е забогатял от измамата с акции след битката при Ватерлоо. След отказа на централната банка Ротшилд и негови съдружници отиват в банката и започват да обменят банкноти за злато. Все още работи принципът, че всяка банкнота може да се обмени за злато, колкото е нейното покритие и то в момента, в който притежателят на банкнотата поиска това. Ротшилд зарязва всички други дела и започва продължителна обмяна - дава банкноти, иска златото, което те струват. На втория ден, когато гуверньорите на банката видели, че той се кани да обмени 11 милиона лири в злато, те веднага му дали исканите от него привилегии **(Еврейте в международната политика, национален институт по международни изследвания ИНТЕЛА, София, 1998, стр. 90).**

В днешни пари тази сума е много милиарди лири.

Така Ротшилд станал некоронованият крал на английските финанси. От този момент в политиката на Англия не можело да се случи нищо без неговото одобрение. Знае се със сигурност едно - че от бедни обитатели на Франкфуртското еврейско гето през XVIII век, синовете на стария Ротшилд създават банковата мрежа, която ще направи зависими от нея повечето европейски крале и правителства през следващите 200 години. И от лишени от права маргинали Ротшилдови ще

станат барони само след едно две поколения. Тяхната история е точна илюстрация на максимата „Това, което не може да се купи с пари, се купува с много пари“.

Младият Майер бил амбициозен.

Родителите му го пращат да учи за равин, но той изучава в Хановер сарафския занаят. Любопитно е, че търговията на Майер започва с нумизматика.

Много от високопоставените личности в Германия, а и в цяла Европа колекционират стари монети. Майер изработва свой собствен нумизматичен каталог, който изпраща на известни хора, дори и на местните принцове. Резултатът е благоприятен и търговията със стари монети бързо процъфтява. Дори един ден принц Вилхелм лично го посещава. Със сервилничеството си и с добрите си маниери Майер прави отлично впечатление на принца, който става негов редовен клиент. Това увеличава извънредно много авторитета на бедния търговец, който започва да играе ролята на придворен снабдител. Той прибавя към името си „Ротшилд“, което идва от малката червена табелка на къщата.

Още през 16-то столетие къщите на еврейския квартал на Франкфурт не били номерирани. Всяка врата се е различавала от другите с някакъв знак или фирмичка със специален цвят. Вратата на къщата на Майер имала от по-рано червена табелка, от която той взема бъдещата си фамилия — Ротшилд

Херцог Вилхелм Ханау е един от най-влиятелните немски князе. Той бил син и наследник на Фредерик, Хесен-Кеселски и внук на английския крал Джордж II. След първата си сделка с херцог Вилхелм, Майер Амшел превръща къщата си във франкфуртското гето в чейндж бюро. Той става брокер на монети между графските фамилии и добива правото да закачи надпис на къщата си: „Майер Ротшилд, администратор на

негово величество херцогът на Ханау Вилхелм“. Колаборацията между монарха и евреина-сараф се опира впоследствие на бурната им бизнесдейност. Вилхелм подготвя войници за Англия на собствен терен и дава помещения под наем за английски колониални войски. С подкрепата на евреите той раздава заеми на коронованите си колеги в Европа. В един момент дворовете на почти цяла Европа са му длъжници. Вилхелм натоварва Майер Ротшилд да събира задълженията му. По този повод един от хронистите на клана Ротшилд, немският граф Корти пише: „Разоряването на дадена страна носи богатство на Ротшилдови“.

Задълженията на другите крале и държави към Вилхелм IX са огромни. Синовете на Майер заминават по всички краища на света, за да събират дълговете. Натан, третият син на стария Ротшилд, се установява в Лондон и всички авоари на принца се концентрират там. Извън огромните доходи от гигантското имущество на Вилхелм, Англия е заплащала на Ротшилд колосални месечни дивиденди върху неговите капиталовложения. От друга страна, по един таен договор между Вилхелм и Ротшилд, Ротшилд получава известна част от всички събрани задължения.

Към края на 1806 г., когато Наполеоновите войски влизат в Германия, Вилхелм поверява за съхранение по-важните си документи, архиви, бижута и около три милиона долара на стария Ротшилд.

Наполеон е знаел, че хесенският владетел притежава огромни богатства и всячески се е стремял да се добере до тях. Цели полкове са ровели в дворците му и дори в къщата и магазина на Ротшилд, но нищо не са намерили, тъй като всичко вече е изпратено в Лондон. Само заровените бижута изчезват по мистериозен начин. Майер Ротшилд на няколко пъти пътува за Дания, където принцът е бил в изгнание,

обяснявайки му как са тормозени той и синовете му от наполеоновата власт, която ги е подозирала. Непрекъснато уверявал принца, че ще си получи всички пари до последната стотинка. През това време Натан, разполагайки с тези огромни богатства, използва критичното военно положение в Европа и недостига на стоки. Закупува всякакви стоки: памук, памучни произведения, кафе, тютюн и други, които внася по редовен или контрабанден път на гладните пазари в Германия, скандинавските страни и дори във Франция. Така парите на Вилхелм се удесеторяват благодарение на Ротшилдови, които сега вече могат да му върнат парите до стотинка. От 1810 г. и до днес фирмата Ротшилд не се занимава повече с покупко-продажби на стоки, а само покупко-продажби на пари.

Първата сериозна сделка от този род е закупуването на 400 тона злато от известната Източноиндийска компания. От това Ротшилд спечелва четири пъти повече, отколкото е вложил. Същото злато Натан веднага продава на английската държава за поддържането на кампанията Уелингтън. Към края на Наполеоновите войни Британската империя субсидира повечето от съюзническите си държави като Русия, Австрия и Прусия. Най-големият проблем обаче е как да се придвижат сумите. Никоя голяма фирма не е била в състояние да поеме риска да транспортира такива големи суми или толкова злато.

Единствен Натан и неговите братя се наемат да сторят това, оперирайки от различните си бази с шифърна кореспонденция и с най-бързите по онова време куриери и гълъби. Големите суми, които лично са притежавали, им дават възможност да открият клонове в Париж, Виена, Берлин и Неапол, като всеки един от братята е отговарял за отделен клон. По този начин „Майер и Синове“ създават помежду си първата най-голяма международна клирингова къща.

Битката при Ватерлоо прави пък от Натан вече непоклатим финансов магнат.

Часове преди краха на Наполеон, той знае резултата от споменатата своя куриерска служба и гълъби, и извършва измама на Лондонската борса. Започва да продава английски книжа. Това веднага се разчува и всички го следват. Цената им пада. Натан тайно купува. Когато става ясно, че англичаните са спечелили и цената на книжата им скача, Натан вече е милиардер. „Никой не може да сметне колко замъка, състезателни коне и картини от Вато и Рембранд бяха спечелени за потомците на Ротшилд в този ден“, пише 140 години по-късно Фредерик Мортън, един от биографите на фамилията.

Това е коронният им номер, с който необезпокоявани от никого стигат до положението да притежават не само Англия, Франция, Европа, Америка, но и цял свят.

Във Виена Соломон също не стои със скръстени ръце. Той бързо се вписва в аристократичната среда, раздава заеми на когото трябва, а трябва най-много на канцлера Метерних. Той получава 900 хиляди форинта с много изгодна лихва. Пет дни след този жест Соломон получава титла барон, която оттогава ще носят всички Ротшилдови. С голямо неудоволствие от имперската канцелария дават разрешение и за герб с хералдика на истински монарси, на каквато Ротшилдови нямат право. Но за парите правото е въпрос на количество.

Соломон организира и държавен австрийски заем за 50 милиона форинта, от който спечелва 6 милиона. До края си Метерних е свързан със Соломон Ротшилд и дори му пише през бурната 1848 г.: „Ако дяволът ме отнесе, той ще отнесе и Вас“.

В Германия пък Амшел става първият финансист на зараждащата се конфедерация на немските княжества, които Бисмарк ще обедини през 1870 г. Няма инвестиция в Германия, която да не минава през него. След смъртта на

баща си наследява Франкфуртската банка, в която е работил с него. Силно религиозен и дълбоко вярващ в Талмуда, той прекарва доста време в Синагогата, молейки Господ да му даде син, какъвто така и не му се ражда.

Поддържа отлични отношения със сина на принц Вилхелм, от когото фамилията спечелва състоянието си. Докато години наред те са били длъжници на бащата, сега неговият син е техен длъжник. Има тесни връзки с повечето от европейските управници и крале. Става много близък приятел с Ото фон Бисмарк.

Безспорна е намесата на еврейската банкерска династия в геополитическите игри на XIX век. След удара по Наполеон, те владеят френската политика до края на века.

В Англия Натан става един от най-мощните фактори, а синът му Лайанъл просто ръководи страната чрез марионетката си Дизраели. Христоматиен е случаят със Суецкия канал. През 1875 г. египетският халиф е притиснат от дългове и предлага на тепсия канала срещу 4 милиона лири стерлинги. Огромна сума за епохата. Секретарят на Дизраели е приет от Лайанъл Ротшилд и той разбира, че правителството спешно търси 4 милиона и за какво. Суецкият канал става английски. А това ще има значение по-късно, когато пак фамилията Ротшилд подпомага прехвърлянето на около 600 000 евреи в Палестина в началото на XX век и дава рамо на ционисткото движение, чиято крайна цел е да конструира държава в земите на Палестина за сметка на избити и изгонени около 1,5 милиона палестинци.

Статистиката показва, че само лондонският клон на банка Ротшилд финансира до Първата световна война 18 европейски правителства на стойност около 30 милиарда днешни долара. А когато дадеш пари на някого, той влиза в известна зависимост от теб.

Отеца на фамилията Майер Ротшилд е бил хасид, което ще рече поклонник и последовател на хасидизма — най-крайно месианско движение в юдаизма, което води началото си от Югоизточна Полша през 18-то столетие. Това учение представя Израел като космически фактор, като фокусна точка на сътворението на света. Хасидизмът се развива и усъвършенства от Яков Жозеф и Яков Исак — и двамата съвременници на първия Ротшилд. Създадените Якобински клубове във Франция, Англия, Италия и другаде вземат името си от тези две юдейски религиозни лица.

Показателно е например, че днес главните равини и президентите на воюващите Русия и Украйна са хасиди.

Достатъчно красноречив факт е, че веднага след встъпването си в длъжност, Путин назначи нов главен равин на Русия и това е Берл Лазар - един от ръководителите на малка, но много богата, ултра крайна месианска кабалистична хасидска секта „Хабад Любавич“, КОЯТО ОЧАКВА ЮДЕЙСКИЯ ФАЛШИВ МЕСИЯ АНТИХРИСТ и е обвинявана в детски жертвоприношения и магьосничество. Президента на Русия е наградил Лазар вече с няколко ордена. Получва се така, че този юдейски сектант, който е роден в Италия, има ТРОЙНО ИТАЛИЯНО-АМЕРИКАНСКО-РУСКО ГРАЖДАНСТВО и все още трудно говори руски се явява един от най-титuluваните и приближени до Путин хора!

Картината на споменатия жидомасонски театър започва да става пълна, когато се види към коя секта принадлежат главния равин на Украйна Моше Реувен Асман и президента Зеленски - ТОВА Е СЪЩАТА МАЛКА МРАКОБЕСНА КАБАЛИСТИЧНА ОБЩНОСТ „ХАБАД ЛЮБАВИЧ“. Показателно е, че на инаугурацията на

украинския държавен глава е присъствал еврейски религиозен представител ЕДИНСТВЕНО ОТ ТАЗИ МАЛКА СЕКТА - това е хасидския равин Шмуел Каминецки. Хасидите са само 5 процента от всички евреи, но са най-богати и влиятелни, защото са поддържани от ЦЕЛИЯ СВЕТОВЕН ЕВРЕЙСКИ И МАСОНСКИ ЕЛИТ, ВКЛЮЧИТЕЛНО И ЕВРОПЕЙСКИЯ И АНГЛОСАКСОНСКИЯ. Например Давид Ротшилд казва:

„- За първи път се видях с равин Берл Лазар в Давос, Швейцария - а когато пристигнах в Русия, една от първите ми работи беше да се запозная по-отблизо с него. Това познанство прерасна в близко и доверително приятелство. Заедно с него започнахме доста инициативи. Много се надявам, че нашето приятелство ще има продължение и за в бъдеще...“.

Теодор Херцел, личен приятел на лорд Ротшилд и основател на модерния ционизъм, около 1897 г. основава две много важни организации, които и до днес играят първостепенна роля в света. Едната е изключително секретна — включва 300 души, чиято самоличност се пази в пълна тайна, и представлява върховното управление на еврейската раса. Втората е народно-религиозна организация, състояща се от 450 души, представители на еврейските църкви и равини.

Във фамилията Ротшилд извънредно голямо внимание се обръща на възпитанието, образованието и религията на младите поколения. Във всеки техен клон към младите е прикрепен един равин, който се е занимавал с религиозното и Хибро обучение на фамилията.

Например Лионел Натан Майер е избран шест пъти в Английския парламент и щом стигне до Библията и до клетвата, е отхвърлян, тъй като е искал да приеме клетвата

само пред староеврейската Талмуда. Неговата упоритост продължава години наред, докато най-после с помощта на Дизраели — покръстен евреин, министър-председател на Англия, се изменят старите закони на Великобритания и Ротшилд става член на Парламента, където за петнадесет години не произнася нито една реч, нито пък проявява каквато и да е активност. През цялата тази дългогодишна предизборна борба и многото пари, които стигат и в най-затънтения кът на Британската империя, неговото име става най-популярното след това на кралицата.

Знаменателно е, че и най-консервативните англичани отстъпват пред силата и мощта на златото. След като финансират Суецкия канал, кралицата на Великобритания, удостоява сина на Лионел — Натанаил Ротшилд, с титлата „пер“, която той приема, като се заклева с всички староеврейски ритуали.

След смъртта на Натан по решение на четиримата останали братя фамилията бил даден на барон Джеймс (най-малкият от петимата братя) със седалище в Париж. Закупува един от най-красивите палати на Париж „Палата Фуше“, оженва се за племенницата си Бети, дъщеря на брат му Соломон от Виена, за която Хайнрих Хайне написва поемата „Ангелът“. За много кратко време близки приятели му стават Росини, Хайне, Оноре дьо Балзак, Жорж Санд, Делаacroa.

Джеймс взима участие в свалянето и качването на всички френски крале след Наполеон.

Друг техен брат бил Карл Ротшилд (1788–1855). Истинското му име е било Калман. През 1821 г. е узаконено Бурбонското царство в Неапол. Във връзка с това Австрия поисква от Ротшилдови да се заемат с военните субсидии. Братята изпращат Калман, личност, която никой не познава в Европа. Тук той приема името Карл. Брат му от Австрия авансира един

заем на Неапол, който е следвало да се покрие с разноските по австрийската окупация. През 1827 г. новооткритата банка на Карл в Неапол е институтът, който официално плаща на войските, които поддържат царя на власт. Карл започва да играе също като братята си важна политическа роля. Той финансира повечето от херцозите на Италия. Въпреки близкото приятелство на брат му Соломон със стария канцлер Метерних, Карл е този, който подготвя неговото падане и излизане от Австрия, за да го замени с друг по-млад. Той съживява малко Папските владения. Карл спечелва благоволенieto на папа Григорий XVI, който му връчва даже орден „Свети Георги“. Разбира се, заради финансови заслуги към Ватикана.

През 1839 г. интересите на фирмата диктуват мир в Европа, тъй като не всички са още въоръжени. И Ротшилдови, заявяват открито *„Ако Австрия предприеме военни акции срещу Франция, ние, клонът в Англия, ще се присъединим към Франция, и обратно, ако Франция предприеме военни действия срещу Австрия, ние ще се присъединим към Австрия.“*

През 1839 г. белгийският крал Леополд е готов да анексира със сила провинциите Люксембург и Лимбург. Соломон от виенския Ротшилдов клон открито заявява: „При това положение Ваше Величество няма да получи нито стотинка от нас“ (*Frederic Morton The Rothschilds, p. 95*), а Белгия се е нуждаела от заем. Кралят отстъпва пред Ротшилд и получава заем.

Хайне нарича петимата братя велики революционери: „Никой преди тях не е успял да узурпира феодализма... Не са ли те, които измислиха държавните облигации, които всеки може да притежава. Всички тези начини на заемане и книжно парично обръщение са измислени от тях. **Не са ли**

Ротшилдови архидемоните на прогреса? (Frederic Morton *The Rothschilds*, p. 97)

По данни, извлечени от еврейската енциклопедия, всички Наполеоновы войни са финансирани от Ротшилдови, а същевременно те обезпечават материално и съюзниците. Същото правят и по време на Американската революция и на Гражданската война. Те са главните съветници на Клемансо и Уилсън по Версайския договор, който е една от главните причини за Втората световна война. Никой не е в състояние да определи богатствата на тази династия. През 1925 г. руският генерал Череп Спиридович ги изчислява на 300 милиарда долара, като отделно доходите им от Първата световна война според него са 100 милиарда. Други пък смятат, че са много повече. Ротшилдови чрез своите агенти притежават 4/5 от богатствата на Европа и почти цяла Америка. САЩ дължи няколко трилиона долара. На кого? Разбира се — на тях, на банките и Федералния резерв, който печата парични знаци.

Третата генерация на Ротшилдови в Англия са тримата синове на Лионел, наречени „Сионското трио“. Тя наследява не само Лондонската банка, но и всички огромни фамилни богатства във Великобритания. Никой преди тях, както и след тях, не е бил толкова богат. С пълно основание цял свят ги нарича „Царете на евреите“, тъй като те са направили много повече за евреите в света, отколкото който и да е еврейски цар. Еврейски училища са изцяло финансирани и поддържани от тях, всички разноски на хилядите емигранти от Русия и от други страни са поети от Ротшилдови. Ако някъде започват репресии по отношение на евреите, Ротшилдови веднага се намесват и спират всякакви заеми на тази държава, докато не се отменят преследванията. Има няколко такива случая с царска Русия. Винаги на първо място за тях са евреите и тяхната староеврейска религия. Те, притежатели на по-хубави и по-скъпи дворци от кралете, живеят в неописуем разкош.

Във Франция след 80–90-те години политически борби и революции Бурбоните, Орлеаните и бонапартистите са детронирани, докато Ротшилдови с техния представител барон Алфонс продължават да държат здраво скиптъра.

През 1870 г. германските войски навлизат във Франция и Бисмарк с известния генерал Молтке установяват главната си квартира и командване в един от дворците на Ротшилд. Бисмарк, виждайки тези идеално подредени имоти, градини и паркове, открито признава: „Царете не могат да си позволят този лукс, това може да принадлежи само на Ротшилд.“ (*Frederic Morton The Rothschilds, p. 164*).

Около 100 години след основаването на фирмата „Ротшилд и синове“ те стават главните банкери на империи и континенти, на цяла Европа, на Русия и Америка. Само лондонският им клон за това време е отпуснал заеми за повече от 7000 милиона долара. Можете да си представите колко са придобили от лихвите. Един много съществен фактор за успеха им е тяхната изключително добре уредена разузнавателна и куриерска служба, много по-ефективна от подобните служби на другите държави. Много от кралете изпращат поверителната поща чрез техните куриери.

Създаването на днешния Израел е тясно свързано с династията Ротшилдови. Още от 1882 г. Едмонд Ротшилд, чието седалище е в Париж, започва да финансира заселването на точно 101 руски евреи близо до Яфа. И не само ги финансира, но създава и много други такива еврейски колонии в Палестина. Закупува земи от арабите и цели квартали от по-хубави къщи в Йерусалим, които заселва с полски и руски евреи. Повечето от стотина такива еврейски колонийки започват да цъфтят и се развиват. Едмонд не само им осигурява внедряване на земеделски култури, но и закупува години наред цялото им производство и то на по-

високи цени от пазарните. Съвсем правилно Теодор Херц, основателят на ционисткото движение, казва: „Фамилията е най-ефективната сила, която нашите хора са придобили след разпръскването.“

По време на германската окупация на Австрия, Франция и на голямата част от Европа някои от Ротшилдовата фамилия са задържани от Гестапо и по много мистериозни пътища освободени. Известният барон Луис, ръководител и собственик на Австрийската банка, стои във Виена въпреки предупрежденията от Париж. Още на другия ден след Аншлуса е арестуван и вкаран в Гестапо. Не след дълго е посетен лично от Химлер, който се интересува дали е малтретиран и му предлага цигари. След кратък разговор с Химлер барон Луис Ротшилд е освободен, заминава за Швейцария и оттам за САЩ, чийто поданик, става. По същото време хиляди други евреи са гонени, линчувани и убивани от същия този Химлер.

По време на Хитлеровата окупация на Франция със специална заповед на фюрера всички Ротшилдови колекции, възлизащи на стотици милиони долара, грижливо са преместени в Бавария в един замък в Алпите. Веднага след войната през 1945 г. всички тези шедьоври, един от които е „Трите грации“ на Рубенс, са върнати по опис на собствениците Ротшилдови.

Точно от кой момент не е известно, но между 1920–1930 г. Ротшилдовата фамилия решава да разпръсне капиталите си в ръцете на повече банки и фирми, за да не бие на очи вече името Ротшилд. В Европа остават само два филиала — Париж и Лондон, които още се славят като едни от най-богатите банки в света. По-голяма част състоянието им в момента е в САЩ, където много умело се прикрива зад стотици по-малки имена, фирми и банки.

За Ротшилд новият живот в Америка никак не е труден, както е за милионите други имигранти. Много фирми, работейки под други имена, като Морган, Кун, Лъоб, Вартбург и други, бяха и са негови филиали.

Интересно е да се знае нещо и за хората, които ръководят техните филиали в Америка.

Вартбургите са се смятали за втората най-известна интернационална банкова фамилия през 19-то столетие. Зародишът им е „Абрахам дел Банко“ от Венеция. Синовете му се преместват в Хамбург, Германия, и си сменят името на Вартбург. Още през 1814 г. фамилията Вартбург става филиал на Ротшилд. Най-забележителни от фамилията са двамата братя Павел и Макс, на които искам да се спра. Макс е този, който финансира Германия през Първата световна война и по-късно нацисткия режим. Същият през 1918 г. е директор на шпионажа в Германия. Всички са чули за нацистките преследвания на евреите в Германия, докато фирмата Макс Вартбург и нейните членове не са били засегнати. Самият Вартбург заминава официално за САЩ. Павел Вартбург е основател на германския индустриален гигант „И. Г. Фарбен“ и „Акфа Филм“. Той става американски поданик и играе много важна роля за финансовото заробване на САЩ със създаването на Федерален резерв. Той представлява САЩ на Версайската мирна конференция, докато неговият брат Макс защитава германските интереси. Всички знаем колко несправедлив е Версайският договор с 14-те Уилсонови точки, както и последиците от този договор — идването на Хитлер на власт и Втората световна война. Братята си свършиха много добре работата, като не пожалиха и няколко милиона свои сънародници, които Хитлер изби. Павел Вартбург, награден лично от германския кайзер, подготвя болшевишката революция, като предава на Ленин и Троцки суми, събрани от германските банкери. Приема се, че най-богатите в Америка

са финансовите къщи на Рокфелер, Форд и Карнеги, а в действителност те стоят по богатства много далече от Ротшилд. По данни на генерал Спиридович състоянието на филиалите на Ротшилд през 1925 г. е 300 милиарда долара плюс 100 милиарда, спечелени от Първата световна война. Като се прибавят и доходите им от американската депресия през 1929 г. и нестабилната борса до 1936 г., фамилията е притежавала повече от 500 милиарда долара, което представлява двойно повече от стойността на богатствата на цялото население на САЩ. Освен Ротшилд в света са съществували и още съществуват много богати еврейски фамилии, които по същия експлоататорски и безскрупулен път натрупват неимоверни богатства за сметка на милиони наивни хора. По същия начин, по който петимата братя Ротшилд контролират Европа, те в момента финансират и управляват повечето от всички тези по-малки фирми, които под егидата на „боса“ са включени в бандата на 300-те, управляващи сега не само Европа, но и целия свят. Много грехове тежат на съвестта на тази злокобна династия. С парите си те успяват да наложат на всички евреи и тяхната 30-вековна тайна организация да ги признае за абсолютни господари. Франкмасонските организации са тези, които извършват репресии и убийства на неудобните за тях лица, управници и владетели. Те се справят с руския цар Александър Романов, Хабсбургите и Хохенцолерните, които през 1815 г. сключват т.нар. Свещен съюз. Това е главната причина, поради която Ротшилдови се обявяват против тези три династии. За целта те създават много способни агенти като Дизраели — 1805 г., Наполеон III — 1808 г., Бисмарк — 1815 г., Гамбета — 1838 г., маршал Соулт — първи помощник на Наполеон, Карл Маркс, Херц, Троцки и много други.

Самият Наполеон е бил създаден от тях. ДОСТА
ПОКАЗАТЕЛНО Е НАПРИМЕР, ЧЕ ТОЙ СВИКВА ВЪВ ФРАНЦИЯ

ВЕЛИК СИНДЕРИОН.

А В РУСИЯ ЛЕНИН (НЕГОВИЯ ЕВРЕЙСКИ ДЯДО Е С ИМЕ ИЗРАЕЛ БЛАНК, КАТО ЕВРЕИ СА И НАД 90 % НАРОДНИТЕ КОМИСАРИ) ИЗДАВА ДЕКРЕТ "ЗА БОРБА С АНТИСЕМИТИЗМА" И ИЗНАСЯ ИЗВЕСТНАТА СИ РЕЧ ПРОТИВ "ПОГРОМНИЯ ТОРМОЗ НАД ЕВРЕИТЕ". В СЪЩОТО ВРЕМЕ И ФРЕНСКАТА И РУСКАТА РЕВОЛЮЦИИ, НАРЕЧЕНИ "ВЕЛИКИ" ОТ ИУДЕЙСКАТА ПРОПАГАНДА, СА ХАРАКТЕРИЗИРАНИ С МАСОВ ТЕРОР И ИЗБИВАНЕ НА МИРЯНИ И КЛИР, ИЗЗЕМВАНЕ НА ЦЪРКОВНАТА СОБСТВЕНОСТ, ОГРАБВАНЕ И РАЗРУШАВАНЕ НА ХРАМОВЕ, МАНАСТИРИ, КАМБАНИ, КРЪСТОВЕ, ИКОНИ И Т.Н.

През 20-те и 30-те години Хенри Детердинг, създателят на днешния „Шел“ открито финансира Хитлер. Това става и с посредничеството на един от Ротшилдови, който е банков представител на Детердинг. Общо капиталите на династията Ротшилд са изчислени в началото на XX век на около 300 милиарда долара. От Първата световна война кланът печели 100 милиарда, от световната криза през 1929 г. - още толкова. През 30-те години на XX век Ротшилд владеят 500 милиарда долара. **Това е повече от състоянието на всички европейски държави накуп по това време.**

Според руския автор генерал граф Череп-Спиридович след 1770 г. в Европа Фамилията Ротшилд е в дъното на всички големи катаклизми и революции. В своята книга „Тайното световно правителство или невидимата ръка“, публикувана през 1926 г. той пише: „Барон Едуард А. Ротшилд днес е некоронованият крал на света. Той контролира 300 човека, представляващи невидимата ръка, 300 милиарда долара и 90% от световната преса. **Повечето от т. нар. държавни мъже са негови най-обикновени слуги.** Сега Ротшилдовци са най-големите диктатори и убийци на света“.

Според много, вече известни и анализирани на Запад данни,

Бронщайн (Троцки) и Улянов (по дядо Бланк, по псевдоним - Ленин) получават над 20 милиона долара от американските евреи-банкери: Джейкъб Шифт, Феликс Вартбург, Ото Кан, Мортимър Шифт, Джеръм Ханауер, Чарлз Гугенхайм и Макс Брайтън - това е бордът на банкерската къща „Кун и Лоеб“ - дъщерна банка на Ротшилд. В архива на Американския конгрес се пази документ под номер HJ8714.U5 от 1919 г., който доказва преливането на големи суми-десетки милиони долари към болшевишка Русия.

Удивителен е фактът, че шефът на „Федерал резерв бенк ъф Ню Йорк“ Уилям Бойс Томсън дарява лично 1 милиона долара на болшевиките в Петроград при посещението си там през 1917г. За това пише в. „Вашингтон пост“ от 2 февруари 1918г.: „Уилям Б. Томсън, който беше в Петроград от юли до ноември миналата година, е направил лично дарение от \$ 1 милион на болшевиките за техните цели да разпространяват своята доктрина в Германия и Австрия“. Томсън е акционер в рокфелеровата „Чейз банк“ и финансов партньор на Гугенхайм. Той прави този жест като част от политиката на подпомагане от страна на банкерската върхушка от Ню Йорк на болшевизма в Русия.

Ротшилдската олигархична върхушка минава през превземането на Английските върхове. Както вече стана ясно Bank of England или Английската банка предхожда по датата си на раждане Федералния резерв. Английската банка е създадена през 1694 г. като **частна акционерна банка. По същия начин през 1913 г. в Щатите ще бъде създаден Федералния резерв** или Federal Reserve System - с име звучащо като национална банка на държавата САЩ, но **по същество частно сдружение от близки помежду си (главно еврейски) банкерски къщи**. През 1844 г. в Англия абсолютен финансов господар вече е фамилията Ротшилд. Тя отдавна иска да отдели печатането на пари от държавата.

Спомнете си думите на стария Ротшилд - дайте ми да печатам парите на една страна, не ми трябва формалната и власт. И наистина кралете в Европа в средата на XIX век вече били затънали в дългове към финансовите си донори - кой знае защо - почти винаги евреи. Да отделиш от държавата печатането на пари и да го сложиш под шапката на национално звучащото Национална банка е стара мечта на шейлоковците.

Само по този начин тяхната власт над масите и голяма част от аристокрацията става пълна. Още през 1869 г. един от най-властните финансисти на XX век в САЩ Дж. П. Морган сключил с Ротшилд съдружие и създали дружеството Northern Securities (Северни ценни книжа). Тази компания станала острието на Ротшилд в Америка. В края на XIX век била нужна криза, която да

разклати банковата система в САЩ и да накара правителството и Конгреса да станат по-склонни да приемат създаването на Централна банка, независима от държавата, която да печата парите.

Да се предизвика криза не било трудно за свързаните помежду си еврейски банкери и през 1893 г. тя разтърсила САЩ. Достатъчно било банкерите да поискат дадените назаем пари от своите кредитополучатели. Редица по-малки банки живеели от такива заеми и веднага фалирали. Циркулярното писмо, с което Асоциацията на банкерите наредила на своите членове да предизвикат срыв била показана публично от сенатора Робърт Оуен, който бил и банкер, но се възмутил от така предизвиканата изкуствена криза. Ето какво гласяла директивата: „Веднага приберете една трета от вашите пари от оборота и изискайте да ви върнат половината от дадените назаем пари!“

Малко хора знаят историята на един пореден убит

американски президент - Уилям Маккинли. През 1900 г. администрацията на Маккинли повдигнала иск срещу споменатата вече компания на Ротшилд и Морган - „Северни ценни книжа“. Имало много данни за незаконни действия на тази компания. Тя стояла и в дъното на натиска да се създаде централна частна банка. През 1901 г. Маккинли бил убит и делото против „Северни ценни книжа“ на Ротшилд и Морган - прекратено. Така се отворил пътят към създаване на Федералния резерв. През 1907 г. Морган прекарал пет месеца в Европа, тропосвайки между Лондон и Париж, където били двата основни центъра на фамилията Ротшилд. Връщайки се в САЩ Морган веднага предизвикал банкова криза, пускайки слуха, че банката на Никърбокър е неплатежоспособна. Същия сюжет се разигра и в България, когато през 1995 г. не друг, а шефът на БНБ Тодор Вълчев, член на масонската организация „Римски клуб“, даде публични изявления, че определени банки са в затруднено положение. Това предизвика паническо теглене на пари от тях и отпуши рухването на банковата система в рамките на месеци.

В същото време, когато се разигравала кризата от 1907 г. един от агентите на талмудисткия елит - бъдещият президент на САЩ Удроу Уилсън, призовавал финансовата власт да се даде в ръцете на тези, които са причинили кризата. Той преподава тогава в Принстън и изнася лекция, в която казва: „Всичките тези неприятности могат да бъдат предотвратявани, ако назначим комитет от шест и или седем човека, движени от грижа за интересите на обществото - такива като Дж. П. Морган например, за да управляват финансите на нашата страна.“

В специално оборудван вагон на сенатора Олдрич се качват 7 души, които ще решат финансовата съдба на САЩ и света по време на тази екскурзия. Целта на воаяжа е замъкът-вила на Дж. П. Морган на остров Джекил, недалеч от град Брансуик,

щата Джорджия. Там се ражда проектът „Федерален резерв“. Родителите му са 7-8 души:

Сенатор Олдрич (Nelson W. Aldrich), шеф на финансовата комисия в Сената, Франк Вандерлип (Frank A. Vanderlip) - президент на националната градска банка на еврейската групировка Кун и Лоеб (Kuhn, Loeb & Company), Хенри Дейвисън (Henry P. Davison), старши партньор на Морган, тоест и на Ротшилд, Чарлз Нортън (Charles D. Norton) - президент на Фърст Нейшънъл Банк на Морган (което значи - и на Ротшилд), Пол Варбург (Paul M. Warburg) - банкер от еврейски произход, партньор на еврейската групировка Кун и Лоеб и представител на английския и френски клон на Ротшилд и Бенджамен Стронг (Benjamin Strong) - президент на Моргановата Тръст кърмпъни (тоест - представител и на Ротшилд).

Както виждате, учредителите на Федералния резерв са представители на две-три банкерски къщи: Ротшилд (чрез Морган), Кун и Лоеб и Варбург, които също били свързани с Ротшилд. А на практика - на една, тъй като Ротшилд стоял зад всички тях.

Пол Варбург бил брат на Макс Варбург, президент на банковия концерн Варбург в Германия и Холандия.

Той ще бъде основен фактор в борда на ИГ Фарбен Индустри след няколко години и ще финансира и подпомага Хитлер.

Неговият брат пък - Пол Варбург, освен учредител на Федералния резерв, е и спонсор на болшевишката революция и личен финансов донор на Бронщайн-Троцки, който тръгва от Ню Йорк през 1917 г. да взема властта в Петербург, става вторият човек след Ленин в Съветска Русия, създател и лидер на Червената армия и

пряк виновник за смъртта на милиони руснаци.

Отделни сенатори и честни американски политици усещат опасността. Те вдигат шум, но медиите са притежание на същите еврейски кръгове, които владеят банките и шумът бива заглушен бързо. Някои от сенаторите дори биват убити, заради изобличаването на Федералния резерв като частна недобросъвестна корпорация, **налагаща огромна финансова власт над САЩ и света.**

Ето само част от речта на Макфадън от 23 май 1933 г., в която той визира пагубната роля на Федералния резерв в т. нар. Голяма депресия през 1929 г.:

„Г-н председател, тук, в нашата страна **ние имаме една от най-корумпираните институции, които светът познава.** Става дума за системата на Федералния резерв и банките на Федералния резерв, наричан кратко ФЕД. ФЕД измами американското правителство и американския народ, измъквайки му парите за националния дълг. Тези дванадесет частни кредитни монопола (Това са 12-те клона на Федералния резерв в страната, б.а.) **по един измамен начин предадоха тази страна в ръцете на банкери, дошли от Европа.**

Тези банкери финансират с парите на нашата страна войната на Япония срещу Русия. Те създадоха царство на терора в Русия с нашите пари, само за да продължат същата война. Те ускориха сепаративния мир между Германия и Русия и забиха клин между различните народи през Световната (Първата световна война 1914-1919 г., б.а.) война. Те финансираха пътуването на Троцки от Ню Йорк до Русия, за да се включи той в разрушаването на Руската империя. Те подстрекаваха и ускоряваха Руската революция и създадоха фонд с огромна сума пари в една от техните банки в Швеция по

сметка на Троцки, за да разбива руски домове и да разделя деца от техните родни места и родители.

През 1912 г. Националната парична асоциация, под ръководството на сенатора Нелсън Олдрич представи доклад и вкара фамозния закон за Федералния резерв, наричан още Закона на Олдрич. Но този закон не беше писан от Олдрич. Олдрич беше само инструмент на група европейски банкери, които от около двайсетина години се опитват да създадат централна банка в тази страна и които дадоха много подкупи, за да постигнат целта си... Системата на Федералният резерв разстрои нашите стари и традиционни правила за правене на бизнес. **Тя възвърна тази несвобода, срещу която бащите на Конституцията се бореха.**“ (*Congressman McFadden’s Speech on The Federal Reserve Corporation - Congressional Record-Hause, 23 may,1933*).

През 1933 г. Президентът Франклин Делано Рузвелт разпорежда американските граждани да предадат на хазната златото, което имат. Ето какво казва Макфадън по този повод:

„На 4 март 1933 г. Франклин Делано Рузвелт с ръка на библията се закле да пази и защитава Конституцията на САЩ. В полунощ на 5 март 1933 г. той конфискува собствеността на американските граждани. Той иззе стандарта за стойността на американската валута. Той разруши ценността на американския долар. Той освободи Федералния резерв от все още съществуващото частично задължение да поддържа обменната стойност на долара в злато. Сега гражданите на САЩ използват необменими с нищо хартийки за валута...” (*Congressman McFadden’s Speech on The Federal Reserve Corporation - Congressional Record-Hause, 23 may,1933*).

Конгресменът Макфадън пояснява още, че **президентът Рузвелт е в пълно подчинение на международното банкерство и прави това, което то му казва.**

Макфадън стига дотам, че повдига обвинение срещу управата на Федералния резерв, че е присвоило повече от 80 милиарда долара от правителството и народа на САЩ през 1928 г.

Разкритията на честния американски конгресмен Макфадън му струват живота. След два неуспешни опита за покушение върху него, той умира отровен на коктейл.

Явно, взели поука от съдбата на Макфадън, останалите политици и държавници, които са виждали как ФЕД ограбва американците, са предпочели да замълчат, особено ако мълчанието им е носело нарастване на личните сметки.

С акта от 23 декември 1913 г. Конгресът на САЩ създава една частна корпорация, която добива правото да печата парите на американците и да ги дава на заем на правителството срещу държавни облигации. С една дума американските народни представители изработили машина за правене на пари от нищото.

Парите, които босовете на Федералния резерв даряват на болшевиките да разрушават държави в Европа, са откраднати от американците и европейците по стария класически начин. Като се произвеждат пари без покритие, дават се на заем на правителствата, срещу което те залагат собствеността на страната и се задължават с лихви към банкерите. Банкерите на Федералния резерв не трябвало да правят нищо друго освен да оборудват печатници и да ги пуснат в действие. Отпечатването на една банкнота от 1 долар не струвало повече от 3-4 цента. Тоест чистата печалба била 96%.

Парите, които ФЕД печата, се дават като заеми на американците през банките.

Американците плащат с труда и собствеността си хартийките, които получават от Федералния резерв (ФЕД). На практика ФЕД контролира-манипулира паричната маса на САЩ и света, защото доларът е световна валута след Втората световна война.

Как го прави?

Държавата винаги има нужда от пари. Все повече пари, макар че отдавна е прехвърлила допустимото количество и е в дълг. Когато американската държава почувства нужда от пари, тя отива при частната корпорация ФЕД и му казва да купи държавния дълг. Това са т. нар. съкровищни бонове, държавни ценни книжа. Те се смятат за много сигурни, защото „зад тях стои държавата“. На практика правителството залага националните активи на държавата, тоест на всички жители. Срещу този залог ФЕД отпечатва нужното количество пари и го дава на нуждаещата се държава. Тя плаща заплати, социални помощи, дава пари за военни нужди, за ракетите, с които бомбардира чужди държави, дава 35 милиарда бюджет на ЦРУ и 450 милиарда военен бюджет, дава пари за американското знаме, което се вее пред всяка сграда.

Парите за всичко това са инфлационни пари, защото, за да ги пусне ФЕД е създадо резерв, но частичен - 10% и е пуснало 90% пари без покритие. Те пък минават през още и още даване с лихва и произвеждат нови пари без покритие.

Сметките на държавната хазна са във ФЕД. Върху тях държавата, тоест всички данъкоплатци плащат лихва. Към момента това са около 15 милиарда долара. **Пари от нищо, които влизат при собствениците на ФЕД, просто защото през 1913 г. Конгресът на САЩ е дал правото на няколко еврейски банкерски къщи да се разпореждат със финансите на страната.**

Облигациите ФЕД ги купува не директно от държавата, а през няколко отбрани банки - 20 на брой, които вземат комисионни за тази работа. Тези банки са свързани с притежателите на ФЕД. Така става двойно ограбване на хората - веднъж, че плащат лихви върху дълга на държавата към ФЕД, втори път като заплащат за „услугата“, че 20 „богоизбрани“ банки посредничат между „техните“ (защото държавните облигации са гарантирани с всеобщата собственост) ценни книжа и лихваря ФЕД. Федералният резерв е и притежател на цялото злато на САЩ. Веднага след сформирването на частната корпорация ФЕД, правителството на САЩ продава златото на държавата на ФЕД през 1914 г. Парите, с които ФЕД „плаща“ за златото не струват и една милионна от това злато. Но Конгресът е дал правото на ФЕД да печата пари без покритие, с които да изкупи цялото злато на държавата, което е с истинска стойност.

През 1933 г. правителството на САЩ обявява за незаконно притежанието на злато от гражданите. Те са длъжни да продадат златото, което имат на държавата на цена 20.67 долара за унция. Който укрие злато, го чака затвор. След това насилствено изкупуване, правителството продава цялото злато на ФЕД на същата цена - 20.67 долара за унция. На следващата година правителството вдига цената на златото на 35 долара за унция. Така ФЕД от нищото печели 75%. С този резерв ФЕД увеличава веднага паричната маса с 30%. **Това се казва цялата власт да работи за семейната компания на еврейските банкери, наречена ФЕД.**

Еврейските банкери ограбват света чрез фалшификация.

Първо - буквална, с отмахване на част от златната маса в монетите и девалвирането им чрез намалено съдържание на злато.

След това - чрез издаване на книжни пари без покритие.

Поради това юдеите се стремят първо да завладеят централната банка и съответно печатането на пари.

Така те регулират паричната маса в една страна, начина на даване на заеми, лихвите, а това означава целия икономически живот.

Ето защо те се вбесяват на държави като Византия, България, Русия, в които подмяната на златното съдържание в парите тогава е била невъзможна. Във Византия още от времето на Константин Велики има **смъртно наказание за фалшификация на монети**.

Затова именно във Византия 800 години няма инфлация, финансови кризи и масово обедняване. Златната монета на Константин - солидът, не е променил теглото си от 4,55 г. от IV до XII век.

Виждаме как едни и същи хора предизвикват банкови кризи, комунистически революции и акушират на диктаторски режими с парите, които обират от населението на света. Инструментът за обир се нарича банкова система с право на печатане на пари и лихварство. Тя работи безотказно, когато го овладееш.

Запалването на световна война за финасовия елит на САЩ и Европа не било голяма трудност. Този елит вече бил имплантиран от богати и влиятелни евреи, които трябвало само в един момент да синхронизират дейността си и паричните потоци, с които да финансират огромната касапница, отнела живота на 9 милиона души - Първата световна война.

До 1914 г., когато пламва Първата световна война, Щатите имат дългове към европейски страни на стойност 7 милиарда долара. По време на войната САЩ не само ликвидират

дълговете си, но и стават най-големият кредитор на Европа. Общата сума на печалбите на американските корпорации от тази война се изчисляват на 27,3 милиарда тогавашни долара. Броят на милионерите нараства шест пъти в периода 1914-1919 г. Тази финансова върхушка е главно еврейска, пише тогава световноизвестният автомобилен магнат Хенри Форд в книгата си „Интернационалите евреи“ през 1920 г.

Потвърждение, че финансовият елит на САЩ е главно еврейски по това време се дава студията *“Евреите в международната политика”*: „Редица индустриалци и финансисти от тази среда се превръщат в символ на развитието на Америка като световна сила. Имена като Селигман, Гугенхайм, Кун, Лоеб (финансирали болшевишката революция, както установихме и създали Федералния резерв-б.а.), Уорбърг, Спайър, Шиф, Строс, Лемън, Голдмън, Роузънуолд, Сакс и др. представляват фамилии, основатели на мощни финансови институции и търговски компании.“ (*Евреите в международната политика*, национален институт по международни изследвания ИНТЕЛА София, 1998, стр. 90).

Днес „Лемън Бродърс“ и „Голдман и Сакс“ са водещи спекуланти на пазарите с ценни книжа и акции.

Американците не искат да влизат във войната, която се води в далечната за тях Европа. Но финансовата върхушка иска. И тя наема специалисти по обработване на масовото съзнание, за да накарат американците да пожелаят войната. За първи път в началото на XX век прилага в САЩ психогенни методи за на рекламиране и обработка на масовото съзнание. Основните медии, които са в ръцете на еврейски магнати започват да публикуват снимки-фалшификати на деца, набучени на германски щикове, както и други подобни първосигнални измислици докато общественото мнение се обръща. Това се иска от него, а САЩ започва да изпраща пушечно месо в

Европа за незнайно каква кауза. Всъщност, кауза има - тя се нарича държавата Израел. Освен очертаните по-горе печалби, разбира се. Ето какво пише по този въпрос в „Евреите в международната политика“: „На Версайската мирна конференция през 1919 г. присъстват и еврейски делегации (като какви? - б.а.) от различни държави. Американското еврейство е представено от Луис Маршал, Джулиан Мак и др. Делегациите от САЩ, Централна и Източна Европа се обединяват в „Комитет на еврейските делегации на мирната конференция“. Той успява да убеди официалните делегации на силите да одобрят план за създаването на еврейско национално огнище в Палестина.“ Английският премиер Лойд Джордж направо действа и мисли като убеден (или платен) агент на световното еврейство. Ето какво казва той: „Една проеврейска декларация ще окаже силно влияние върху световното еврейство и ...ще мобилизира помощта на еврейските финансови кръгове. Тяхната помощ ще бъде особено важна за Америка, особено сега, когато страните от Антантата изразходваха за покупка на военно снаряжение от САЩ почти целия си златен запас и парите, получени от продажба на ценни книжа“.”(Евреите в международната политика”, национален институт по международни изследвания ИНТЕЛА София, 1998, стр. 92)

Това признание е много интересно. Лойд Джордж признава, че златният запас на държавите от Антантата е преминал в САЩ, тоест - във Федералния резерв.

През 1939 г. Пазарът на златото в Лондон е затворен. През 1944 в Бретън Уудс е проведена конференция, която слага основите на Международния валутен фонд и установява следвоенната финансова система. Американският долар е фиксиран с обменна стойност спрямо златото 35 долара за унция. Курсът на останалите валути е фиксиран спрямо долара. Тук виждаме, как световната финансова мафия е

начертала железните рамки, по които ще се развива Западния свят, към който днес и България се е интегрирала. В този свят златото вече е изтласкано като мерна единица. Вместо него е вкарано в употреба лъжезлато - доларът. Но ако през 1944 г. на него му е „гласувана“ цена от 35 за унция злато, то през следващите десетилетия ще лъсне цялата липса на покритие на американския долар и неговата куха същност. През 1945 г. МВФ вече е факт, уставът му влиза в сила. Във фонда ще бъдат приобщени почти всички европейски страни и много африкански и южноамерикански. Техните национални валути са фиксирани по долара. Но самият долар е с неясна стойност. Още през Втората световна война Федералният резерв е напечатал огромно количество зелени банкноти. Щатите изтласкват доларите без стойност навън. Но, за да ги приемат другите страни, трябва да бъде отстранен златният стандарт - и то самите страни да гласуват, че го отменят. Това те правят първо в тесен кръг през 1944 г. в Бретън Уудс, и на следващата, вече след края на войната.

Щатите вече са победител, те притежават 70% от златните запаси на света в този момент, имат най-добре запазена държава от военните действия, най-малко жертви и са бъдещата доминираща сила. Дошъл е моментът, в който западният свят да бъде подчинен на Федералния резерв, на неколцината еврейски банкери, които вече могат да поставят света на колене, след неговото обезкървяване - 50 милиона убити през Втората световна война. Добавяме и огромните материални разрушения в Западна Европа и Русия. Фондът и Световната банка олицетворяват Новия световен ред в икономиката след Голямото кръвопускане, организирано от същата олигархия, финансирала болшевишката революция в Русия, както и идването на Хитлер на власт. Целта на Бретън Уудската среща на 44 държави е да дефинира долара като световна валута. Той става „новото злато на века“. След този

момент икономиките на света започват да работят за американската икономика.

Всички се стремят да държат валутата си в долари. А закупуването на всеки един долар е инжекция за икономиката на САЩ и обезценяване на собствената икономика и валута. Финансовата окупация на света от олигархията с база САЩ е постигната.

МВФ е институция, управлявана от същата еврейска олигархия, която:

1. Водеше опиумните войни в Китай през XIX век, за да принуди китайците да внасят и пласират опиум.
2. Която внасяше алкохол в Щатите по време Сухия режим, който тя самата наложи, за да печели повече от контрабандата.
3. Която днес движи огромния наркотрафик и прибира основните печалби от него, оставяйки на дребните играчи да бъдат хващани от полицията и или да се избиват помежду си.
4. Която притежава Федералния резерв на САЩ - частна корпорация, прибираща от 1913 г. огромни печалби от вкарването в дълг на народа на САЩ, както и повечето световни народи и която днес диктува паричния поток, чрез всекидневното определяне на Основния лихвен процент.
5. Която финансира комунизма през 1918 г. както и хитлеризма през 30-те години, за да противопоставя държави, нации и религии една на друга и да ги обезкървява.
6. Която разделя света на Златен милиард и потънали в мизерия и недоимък останали четири-пет милиарда хора по Земята.

Днес тази олигархия ръководи ограбването на света чрез

двата инструмента – МВФ и Световната банка. Там където стъпи МВФ, резултатът е срыв в националната икономика, рухване на местната валута и чувствително обедняване на масата хора.

Как действа МВФ?

Фондът събира вноски от всяка страна-членка. Когато мораториумът на Луканов ни вкара в МВФ, ние се задължихме да направим своята вноска във фонда. През 1998 г. правителството на България решава вноската да бъде 832 млн. долара. Тези пари България ГИ ВНАСЯ В МВФ, ЗА ДА МОЖЕ ДА ТЕГЛИ ТРАНШОВЕ. По сметка на Фонда България внася тази сума в конвертируема валута. МВФ има железен закон - отпуснатите траншове на страните да не надхвърлят вноските, направени от тях. Срещу тези суми Фондът отпуска кредит. Този кредит обаче не влиза изобщо в България. Той се зачислява към валутния резерв, който по принцип стои като залог в банка, която Фондът (световната финансова олигархия) посочи. Така на нас ни се трупат нови и нови дългове с лихви, при положение, че сме внесли във Фонда валута на стойността на дълговете. Това е все едно да дадеш на някого 1000 евро, той да ги държи в себе си, да върти търговия с тях и периодично да ти отпуска по 20-50 евро с лихва, които ти да му връщаш строго периодично. В името на тази игра на грабеж МВФ и Световната банка ни поставят директивно условия „за получаване на кредитите“. Тези условия са: затваряне на училища и болници, фалит на банки и предприятия, съкращаване на работници и служители, свиване на парите за наука, здравеопазване и пенсии. Казано просто - налагат на правителствата да извършват геноцид над народа си, за да получават парите, които този народ е депозирал в западните банки на малки траншове с лихва. За тази геноцидна дейност, хора от правителствата получават лични бонуси.

Виждаме как в късия период от края на Първата световна война до края на Втората световна война мерилото за стойност - златото е отстранено изцяло от финансовия свят на практика. Нужни са само 25 години и общо 60 милиона жертви в двете войни. Но в замяна на това пък финансовият световен елит получава своето - пълен контрол над парите на света и възможност да ограбва труда и продукта на земното население.

През 1971 г. президентът Никсън официално отменя златния стандарт.

Днес са много малко хората, които познават истинския притежател на света и богатствата му.

Предишната Ротшилдова династия сега е по-мощна от всякога и държи в ръцете си цялата финансова и политическа власт в света.

Освен за Родшилдови, хората знаят и за други подобни свързани фамилии и организации, като Шиф, Варбург, Рокфелер, Голдман Сакс, Сакс Кобург Гота, Круп, Медичи, Хановер, Хабсбург, Морган, Кун-Льоб, Лазард, Леман, Институт отворено общество и фондациите на Сорос, Билдербергският клуб, Трилатералната комисия, Комитет 300, Римски клуб, Ню Ейдж институциите, сред които са ООН, ЮНЕСКО, УНИЦЕФ, Грийнпийс, Теософското общество, ЛГБТ (англ. LGBT - акроним за обозначаване на лесбийки (Lesbian), гейове (Gay), бисексуални (Bisexual) и транссексуални (Transgender)), ССЦ (Световния съвет на църквите) и другите организации, които са част от световното икуменическо движение за обединяване на религиите; „Скрита ръка“, Илюминати, UGLE (United Grand Lodge of England - Обединената велика ложа на Англия), КОЯТО РЪКОВОДИ ВСИЧКИ МАСОНИ ПО СВЕТА, Тамплиерския, Малтийския,

Йезуитския и другите римокатолически рицарски ордени, Кралския институт за международни отношения, Съветът по Чуждестранни връзки, И МНОЖЕСТВО ДРУГИ ОРГАНИЗАЦИИ, КЛУБОВЕ, ОРДЕНИ, БРАТСТВА, ФАМИЛИИ, КОМПАНИИ, КОНГЛОМЕРАТИ, ФОНДАЦИИ, МЕЖДУНАРОДНИ СЪЮЗИ И Т.Н.

НО ВСИЧКИ ТЕ ПРЕДСТАВЛЯВАТ САМО МЕНИДЖЪРСКИ, ИЗПЪЛНИТЕЛНИ И ПОДИЗПЪЛНИТЕЛНИ ЕКИПИ, БЕЗПРЕКОСЛОВНО ПОДЧИНЕНИ НА ЕДНА МНОГО ПО-СТАРА, МОЩНА, ЗАЩИТЕНА И СКРИТА ОРГАНИЗАЦИЯ, КОЯТО СЕ НАРИЧА СИНЕДРИОН, И КОЯТО ВИНАГИ Е РЪКОВОДЕНА ЕДНОЛИЧНО ОТ ИУДЕЙСКИ КНЯЗ!

ДА, ТОВА Е СЪЩИЯТ ТОЗИ ЕВРЕЙСКИ УПРАВЛЯВАЩ ОРГАН, СЪСТАВЕН ОТ УЧЕНИ ИУДЕЙСКИ БЛАГОРОДНИЦИ, ЗАКОНОУЧИТЕЛИ, КНИЖНИЦИ И ОЛИГАРСИ, КОЙТО В МИНАЛОТО УСПЯ ДА РАЗВРАТИ И ДА ИЗЛЪЖЕ МНОГО ОТ ИЗРАИЛТЯНИТЕ, ДА СЕ ОТРЕЧЕ ОТ ЧАКАНИЯ И ДОШЪЛ МЕСИЯ, ВЪПРЕКИ ЧЕ МНОГО ДОБРЕ ЗНАЕШЕ, ЧЕ ТОВА Е СЪЩИЯ ПРОРОКУВАН ПОМАЗАНИК, КОЙТО ДОЙДЕ СЛЕД СЕДЕМ ПО СЕДЕМДЕСЕТ ГОДИНИ СПОМЕНАТИ В ПРОРОЧЕСТВОТО НА ПРОРОК ДАНИИЛ, ВЪВ ВРЕМЕТО И НА ПРОРОКУВАНАТА СМЯНА НА ДИНАСТИИТЕ ОТ ИУДА КЪМ ИРОД.

ТЕ СА НАСЛЕДНИЦИТЕ НА ОНЕЗИ, КОИТО СЕ ОТРЕКОХА ОТ БОЖИЯ СИН, ЗАЩОТО ЗАСТРАШИ ТЯХНАТА ВЛАСТ И БОГАТСТВО, И СЕ ОБЪРНАХА КЪМ ОНЗИ, КОЙТО ИМ ОБЕЩА ВЛАСТТА И БОГАТСТВОТО НА ЦЕЛИЯ СВЯТ!

СИНЕДРИОНА БЕШЕ ОРГАНИЗАЦИЯТА, КОЯТО ПОВЕДЕ УПОРИТА БОРБА С ХРИСТИЯНСТВОТО И ЗАПОЧНА МАСОВО ИЗБИВАНЕ НА ПРАВОСЛАВНИ! ТЕ ПОДБУЖДАХА, ПОДКУПВАХА И НАСЪСКВАХА ЕЗИЧНИЦИТЕ И МЮСЮЛМАНИТЕ ДА ИМ ПОМАГАТ В ТАЗИ БОРБА И ТЕЗИ УБИЙСТВА. ТЕ СЪЗДАДОХА МНОГО ОТ ЕРЕСИТЕ И ОТДЕЛИХА ЗАПАДНАТА ЦЪРКВА ОТ СПАСИТЕЛНОТО

ПРАВОСЛАВИЕ. В ТЯХНА ЧЕСТ ПАПАТА И РИМОКАТОЛИЧЕСКИТЕ КАРДИНАЛИ СИ ПОСТАВИХА ЕВРЕЙСКИ КИПИ НА ГЛАВИТЕ, А РИМСКИЯ АРХИЕПИСКОП ИМА КОРОНА, КОЯТО Е КОПИЕ НА ТАЗИ НА АРХИРАВИНА. ОТ ОТКЛОНЕНИЯТА НА ЕРЕСТА ДОЙДОХА И КРЪСТОНОСНИТЕ ПОХОДИ, КОНКИСТАДОРИТЕ, ИНКВИЗИЦИЯТА, КЛАДИТЕ, ИНДУЛГЕНЦИИТЕ И ПРОТЕСТИТЕ ПРОТИВ ТЕЗИ МЕРЗОСТИ, КОИТО ДОВЕДОХА ДО РЕФОРМАЦИЯТА И ЗАДЪЛБОЧАВАЩО СЕ ПРОТЕСТАНТСКО СЕКТАНТСКО РАЗДЕЛЕНИЕ И РАЗМНОЖАВАНЕ, КОЕТО Е СЪЗДАЛО ОБЩЕСТВО ОТ ЖИДОВСТВАЩИ СЕКТИ, БЛЕНУВАЩИ ЗА ВЪЗСТАНОВЯВАНЕ НА СОЛОМОНОВИЯ ХРАМ. СИНЕДРИОНА СЪЗДАДЕ И ФИНАНСИРА ТАМПЛИЕРИТЕ, ЙЕЗУИТИТЕ, ИЛЮМИНАТИТЕ И ЖИДОМАСОНСКИТЕ ЛОЖИ!

При папа Григорий VII (1073-1122 г.) мегаломанията на Ватикана стига до непознати върхове. Той решава да приложи на практика идеята за вселенска империя, управлявана от папата. Принципите на тази супердържава са изложени в 27 основни положения, наречени „Диктат на папата“, съставен през 1075 г. Ето някои от тях: „Само римската църква е била основана от самия Господ“, „Само римският папа има право да се нарича вселенски“, „С отлъчените от папата лица е забранено да се намираш дори в едно и също помещение“ „Всички князе са длъжни да целуват краката на папата“ „Само името на папата трябва да се упоменава при църковна служба“ „Папата има право да ръкополага императори“ „Ако не се опира на авторитета на папата, нито една книга не може да се счита за каноническа“ „Римската църква никога не е грешала, тя вечно ще бъде непогрешима“.

Според Малицки, през X век папството представлявало жалка картина:

„Падението на папството през тази епоха било толкова голямо, че човек трудно би повярвал в това, ако то не беше

отбелязано в историческите паметници. Почти през цялата първа половина на X век папският престол е бил в ръцете на знатните безнравствени римлянки Теодора и нейните дъщери Морозия и Теодора. Те качвали на престола свои любовници, така че цялото това време се нарича време на управление на блудниците. Някои от папите от това време са представлявали просто чудовищно явление.“ (*„История на християнската църква“ т. 2, стр. 245*).

Това чудовищно явление насърчило и най-голямото престъпление на Запада спрямо Изтока - т. нар. Кръстоносни походи. Основните от тях са четири на брой и стават нарицателно за братоубийствена война. Те продължават от 1095 г. до 1261 г. и уж имат за цел завладяването на Йерусалим от исляма, но на практика се превръщат в престъпни войни срещу населението на Балканите и Византия по пътя към Божи гроб.

Армията на Първия кръстоносен поход била сбирщина от лумпени, предвождани от някой си Пиер - дребен човек с тъмен тен, който обикалял на магаре Бери, Орлеан, Шампания и Лотарингия и събрал около 15 000 готови за плячка лумпеноиди, откровени престъпници и бездомници. Те нямали нищо общо с християнската етика и се интересували само от бъдещите грабежи. Пиер и още един самозван водач - Готие повели тази сбирщина към Светите места. Неприятностите за „поклонниците“ започнали още в изконните български земи при Ниш, където на гостоприемното посрещане на управителя на града Никита, „кръстоносците“ отговорили с палежи на мелници и ограбване на населението около града. Гражданите на Ниш отговорили на пиратството на западните „рицари“ като ги нападнали и разбили. След преброяването на кръстоносците, липсвали 10 000 души.

Една друга вълна минала по същото време, съставена вече

от благородници, предвождани от Годфроа дьо Булон, херцог на Долна Лотарингия. Друга група била водена от Робер, херцог на Нормандия, син на Гийом Завоевателя. Всички тези западни благородници с претенциозни титли ахнали от великолепието на Константинопол. Ето какво пише Фулк от Шартр, историк на Първия Кръстоносен поход:

„О, колко благороден и красив град! Колко много манастири и дворци има в него, издигнати с чудно изкуство! Какви чудесии има за гледане по улиците и площадите. Какво голямо изобилие от блага има там - злато, сребро, плащеници, мощи на светци! По всяко време кораби докарват всичко необходимо.“ (*Кръстоносните походи, Красимира Гагова, АБАГАР, София, 1998*). Както виждаме западният хронист опровергава наслоените през вековете митове, повтаряни и днес от почти всеки българин, че на Запад е цивилизацията, а Изтокът винаги изоставал.

Потвърждение, че походът на Изток е бил повече с цел грабеж, отколкото отстояване на религията, намираме в хрониката „Божии деяния чрез франките“ от Гвиберт Ножански: „През това време имаше голяма нужда, дори у богатите, следствие на повсеместен недостиг на хляб... Тълпи, които нямаха с какво да се хранят, ядаха корени на диворастващи растения, защото хлябът беше много оскъден...“.

Йерусалим потънал в кръв, когато бил превзет от войните на Годфрид Булонски. Веднага след установяването на кръстоносците в Светите земи се появили и първите тайни общества, които ще играят огромна отрицателна роля в политиката и икономиката на Европа по-късно. Това били ордени на Темплиерите и на Тевтонските рицари. Темплиерският орден станал нарицателно за мафия в днешния смисъл на думата. Рицарите тамплиери имали гърба на папството и НА НЕГОВИЯ ФИНАНСОВ ГОСПОДАР -

Синедриона. Те дълго време и използвали привилегиите си за бързо и безскрупулно забогатяване и станали основни сътрудници на еврейските банкери на Европа за кратък срок. „Защитниците на вярата“, „рицарите на кръста“, „освободителите на Божи гроб“, били всъщност последователи на сектата на Хюго дьо Пайен, който станал Пръв майстор на темплиерската ложа. Техните предателства и колаборация с юдейския Синедрион, с шиитската секта на исмаилитите и на асасините-терористи пък показва, че движещата сила за западния елит, инспирирал Кръстоносните походи, била материалната алчност за пари и власт.

Кръстоносците, които разрушили Константинопол през 1204 г. и избили населението му, създали и първите масонски общества от модерен тип, които и днес действат в евроатлантическото пространство. Сред основополагащите били темплиерите, орден на рицарите, завладели Йерусалим през 1099 г.

През 1118 г. деветима френски рицари, начело с Хюго дьо Пайен основали ордена на храмовниците или тамплиерите. Храмовници, защото кралят на Йерусалим Балдуин II им дал резиденция на мястото, където се е намирал храмът на Соломон.

Този храм, който разпалва въображението на всеки масон днес. Тамплиерите получили специални правомощия от папата и могли да събират дарения и да добиват имоти в цяла Европа и Средиземноморието.

През 1307 година лидерите на тамплиерите били арестувани за богохулство и гаври с християнските символи и срещу тях започнал процес. Преди това папа Климент V вече имал информация, че орденът се занимавал с лихварство, богохулничество и разврат, че е станал нарицателно за морален разпад, според труда на известния френски историк

Мишле „Процесът на тамплиерите“.

Обвиненията срещу тамплиерите били изградени върху фактите, че те при приемане в ордена карали новопостъпващия да поругава кръста Христов и да се отрича от Христа. Покланяли се на идол, наречен Бафомет. Осквернявали ритуала на литургията с ругателски думи и действия и одобрявали противоестествени сексуални отношения помежду си - хомосексуализъм. Тези деяния на тамплиерите били доказани и през 1314 г. Великият Магистър на ордена Жак дьо Моле бил екзекутиран.

Днес масонството има степен, която е наречена на рицарите на Храма. Това означава, че философията на противочовешката и противохристова доктрина на тамплиерите се предава щафетно.

Обикновено база за мотивацията на елитаристите стават т. нар. „мистерии“. Те преливат една в друга и водят началото си от падналият ангел Сатанаил. Най-красивият и най-надарен ангел от Божията свита се възгордял и решил да заеме мястото на Бога.

Ангелското войнство се разцепило. Една трета от ангелите последвали гибелния горделив бяс на Сатанаил, а другите воювали с тях, начело с Арахангел Михаил.

Резултатът бил падането на Сатанаиловите воители и непрекъсвалото оттогава въздействие на падналите сили над нас хората. Това въздействие започнало с подаване на информация и умения, които разширявали възможностите на човечеството. Оттам идва митът за въплъщението на Сатанаил като Луцифер - носител на светлината на познанието. Тази светлина била измамна, защото обещавала власт над всичко земно и материално. Луцифер получил и името Принц на земята, както и Принц на мрака.

Спомняте ли си изкушенията, на които бил поставен Спасителят Христос в пустинята? Там Сатанаил му обещава власт над всички царства и земи, над всичко материално, ако се откаже от Отца си и отдаде душата си на Него - Падналия Ангел.

Ето това се е случвало хиляди и хиляди пъти след Христос с много по-несъвършени от него земни хора. Те не са удържали като Иисус на изкушенията и са решавали, че може би друг живот няма, а облагите, които им предлага сатана, си заслужават да му се отдадат, и каквото и да става след това, си струва да имаш власт над хората и парите.

Подобно нещо се е случило с благородниците, основали Ордена на тамплиерите, както и много други ордени, тайни общества, ложи и братства след това.

Нека си спомним „Фауст“ на Гьоте. Пиесата, която масонът Гьоте пише 60 години. По това време „най-светлите умове на човечеството“, както гласи познатото от училище клише, търсят начин да избягат от идеята за Бога. Тя е „схоластична“, „ретроградна“, тя ограничава „свободолюбивия“ им дух. И какво намират търсачите на свобода? Намират алхимията, старата като Каин магия, намират тъмната страна на познанието. Не е случаен фактът, че Гьоте пише „Фауст“ от 1774 г. до края на живота си - 1832 г. Търсещ истината, но откъснат от нея чрез пантеизма си, ваймарският поет упорито искал да съчетае свръхчовека, владеещ материалния свят със спасение на душата му. Затова и пиесата на Гьоте завършва нелогично. Фауст сключва договор с Дявола, получава всичко, което пожелава, но накрая бива спасен, въпреки договора. Тук за посветените има един поръчков момент. Забавянето на пиесата явно е станало именно заради него.

Масонското братство постигнало голям пропаганден ефект чрез този сюжетен ход на приживе признатия за класик Гьоте.

Да се продадеш на Луцифер и да се спасиш е невъзможно, но на масоните им се иска да е така. Няма по-добър начин да излъжеш цели поколения почитатели на Гьоте от финала на „Фауст“. Той е изиграл такава роля, каквато днес играят филмите на Холивуд, обикалящи планетата с посланията си. Няма нищо лошо в стремежа да бъдеш могъщ и да властваш над хората без Божия благодат, казва Мефистофел и дори можеш да се спасиш накрая.

„Фаустовският дух“ беше клише, което се изучаваше и в комунистическата литературна критика, както днес се преподава на Запад като символ на неутолимата жажда за изживяване на нещо ново. Прототипът на Фауст е реална личност – Георг Фауст, живяла през XV век. Известно е, че това е бил човек, занимавал се с магия много сериозно, достигнал е големи постижения в магията, но не се знае краят му. Търсенето на истина чрез магия, вместо чрез следване на Бога е типично за т. нар. ренесансов и просвещенски човек. Това увлечение идва от еврейската кабаластика, която пък плагиатства от халдейската астрология и тайни науки. Самият Гьоте на младини се е занимавал с алхимия, тоест – вид магия от кабалистичен тип. Не се изучаваше в учебниците обаче, че това води до категорично обричане на душата на демони, които ти дават някакви „чудотворни“ за известно време способности, за да те погубят трайно. Фаустовският стремеж не е нищо друго, освен следване на елитарния модел на поведение. Да си „посветен“, да си нещо повече от „простите“, обикновени хора, да имаш друг свят от техния и други преживявания. Тази пагубна страст е пряка проява на гордостта - най-първият грях.

Всички видове затворени общества, елити, ложи, VIP-клубове в крайна сметка стигат до идеята да постигнат безсмъртие и божествена същност без спазване на Божиите закони.

Копнежът по безсмъртие в случая означава „надмогване на Бога“, безсмъртие извън грехопадението, обожествяване на човека. Вариантите на този копнеж минават през търсенето на Свещения Граал, чашата с тайната на човешкото безсмъртие, философския камък, живата вода, вълшебното лекарство срещу смъртта. Смъртта, която е наказание за човешкото грехопадение.

Венеция била и в дъното на Четвъртия поход. Първенецът на града, дожът Енрико Дандоло предложил венецианската флота срещу 94 000 марки. „Кръстоносците“ нямали толкова и дожът им предложил да си ги набавят като нападнат и ограбят пристанищния град Зара (в днешна Хърватия). Това било репетиция за Константинопол. Там западният „цивилизационен“ модел показва истинската си същност - варварска и антихристиянска. Зверствата на „рицарите“ ужасяват дори някои от участниците в опустошаването на Константинопол.

Хронистът Вилардуен, участник в похода пише, че убитите и ранените нямали брой, а пожарите обхванали толкова къщи, колкото в три големи града на френското кралство. Престъпната същност на папството, което ръководело и организирано походите се показала при този разгром в цялата си сатанинска злоба.

Рицарите кръстоносци рушили храмове, грабили и убивали мъже, жени и деца, били по-страшни от сарацините, пишат тогавашните хронисти.

Ето какво пише Жофруа дьо Вилардуен, който освен организатор на похода е и хронист:

„244. Тогава вие бихте видели как се повалят гърци и се пленяват бойни и парадни коне, и катъри, и мулета, и друга плячка. Имаше там толкова ранени и убити, че нямаша ни край,

ни брой... И беше вече късно през нощта и тези от войските бяха уморени от битката и клането.

247. ...И градът започна да гори... и горя цялата тази нощ и през другия ден до

вечерта. И това беше третият пожар в Цариград, откакто франките бяха дошли в страната. И повече къщи изгоряха, отколкото има в три най-големи градове на кралство Франция.

250. ...Взетата плячка беше толкова голяма, че никой не би могъл да ви каже сметката: злато, и сребро, и съдове, и скъпоценни камъни, и кадифета, и атлази, и копринени дрехи, и наметала от от пъстри, сиви и хермелинови кожи, и всякакви ценни неща, каквито някога са били намирани на земята... откакто е бил сътворен светът, не е била вземана такава плячка в един град.“ (*„Завладяването на Константинопол“ Жофроа дьо Вилардуен, Христоматия по история на средните векове, Маслев, Гавраилов, Шапкарев.*)

Виждаме удивлението и провинциалната възхита на един западноевропейски благородник, маршал на Шампанското графство, който не може да намери сравнение за големината, красотата и богатствата на Константинопол - градът, който векове наред е трън в очите на Запада.

Организирано и финансирано от веницианската финансова върхушка нападението и ограбването на Константинопол ясно очертало линията, която ще води мамоническия Запад към Изтока - линия на измами, войни, ограбване и унищожение. Идейният мотор на тази линия ще стане талмудическата клика, разселила се в Испания, Венеция, Хамбург, Антверпен и Амстердам в периода XII-XVII век.

Византийският хронист Никита Хониат описва пък ужасите и зверствата извършени от прадедите на днешните

евроатлантици: „Не зная с какво да почна и с какво да свърша описанието на всичко онова, което тези нечестиви хора извършиха! О, ужас!... О, нещастие!... За разграбването на катедралния храм Св. София не може да се слуша спокойно. Светите аналои, покрити със скъпоценности и необикновено хубави, които предизвикваха възторг, бяха разкъсани и разделени между войниците заедно с други великолепни неща. Когато стана нужда да изнесат от храма светите съсъди – предмети на необикновено изкуство и извънредна рядкост – и среброто и златото, с което бяха украсени тронове, амвоните, вратите, те вкараха в предверията на храмовете мулета и оседлани коне.“ (*„История“, Никита Хониат, Христоматия по история на средните векове, Маслев, Гавраилов, Шапкарев*).

„Рицарите“ не пощаждяват и святата земя на Атон. Нападайки полуострова с идиотската мисъл, че там се крият огромни съкровища, „кръстоносците“ избиват стотици монаси. Трагична е например гибелта на 26 български монаси, изгорени живи от западните вандали в българския манастир на Атон, защото не пожелават да служат с тях литургия и изобличават тяхната папска ерес.

Ето я на практика идеята на поредицата папи-маниаци, мечтаещи за световно величие с цената на много кръв. На последното звено от тази верига отстъпници днес български заблудени души искат да се поклоним и да се подчиним, защото бил еманация на западната култура. Ватиканският престол е доказал с историята си, че не е нищо друго освен еманация на престъпни амбиции и финансово-политически далавери.

По-късно хиперидеята за непогрешимост на римската църква ще достигне кулминация с приемане на догмат за непогрешимост на самия папа. Вече не църквата, а нейният

глава, монархът на държавата Ватикана е непогрешим.

Ето как постепенно и неотклонно антихристиянската отрова потапя Западна Европа в измамния комфорт на безбожието за векове. В капана на илюзията, че човек стои над създателя си. Че творението е по-горе от Твореца. Тръгвайки от арабско-мавританското нашествие, наложило чрез толерираните евреи талмудизма и неоплатонизма, минавайки през т. нар. Възраждане (на езичеството), преплувайки реката на т. нар. Просвещение (всъщност затъмнение, отдалечаване от светлината на Божието слово) и стигайки до животинското себепринизяване в епохата на Дарвин и Маркс и до прякото физическо унищожаване на част от последните истинно православни общности на Изток.

Още около времето на налагане на седем вековното арабско-мавританско робство, испанските сефарадски евреи вече били сложили ръка на материалните ресурси на западноевропейското население. В италианските градове-държави като Венеция лихварството било в еврейски ръце. В Испания под закрилата на халифата всички финанси влезли също в еврейски ръце. Ето какво пишат историографите на сефарадските евреи Бенбаса и Родриг по този въпрос: „По този начин евреите били в най-висша степен полезно за кралете население като не само събирали налозите, дължими от техните поданици, но и участвали непосредствено и съществено в приходите на Короната. Всъщност, те били представени във всички сектори на икономиката“ (*История на сафарадските евреи от Толедо до Солун, Естер Бенбаса, Арон Родриг*).

От всички сектори на икономиката, евреите най-обичали финансовия. Там, където не се налага да произвеждаш материални стоки, да им търсиш пазар, да реинвестираш и да

плащаш на работници, да развиваш технологии.

За могат лесно да подчинят хората, в която и да е нация, на своите финансови интереси евреите осъзнавали, че трябва да ги разделят, противопоставят един на друг, да ги деморализират, да ги развратят, да ги отвърнат от духовното и да ги обърнат изцяло към материалното, а за целта е трябвало да бъде неутрализиран всеки остатък от религиозност, вяра в Бог и морални устои. Това вече е направено от редица издигнати в култ мислители, които векове наред са промивали мозъците на „ренесансовия“, „просветения“, „рационалния“, „модерния“, „социалистическия“, „евроатлантическия“ човек, че Бог няма, че няма безсмъртна душа, че няма друго освен това, което живееш в момента, че всичко е позволено, ако имаш пари.

Всичко това в днешно време до много голяма степен е постигнато. Милиарди хора се кланят на златния телец, вместо на Бога без дори да осъзнават, че го правят.

Меркантилизмът и култът към парите се движат от почитателите на Талмуда, тъй като в Талмуда е казано, че богатството е нещо хубаво, че не е важен животът в отвъдното, а самият живот. Така пише еврейският автор Леон Гетлър в статия в австралийско списание от 2000 г.: „За евреите бедността не била добродетел, нито богатството - зло. Талмудическите монетарни закони – *dinei memonot* - формирали онова, което мнозина възприемат като най-напредничавото и съзидателното от талмудическото учение. Според Талмуда не е важен животът в отвъдното, а самият живот, което важи еднакво и за богатите, и за бедните.“ („Dollars&Sense. Why Jews Make the Rich List. Generation.“ By Leon Gettler, „Jewish Life“, Australia,).

Виждаме, че диаметрално противоположното отношение към материалното богатство от страна на християнския морал

(Стария и Новия Завет), в които се казва:

„Защото кой може да яде и кой може да се наслаждава без Бог?“ (Екл. 2:25)

или:

„Който обича сребро, няма да се насити и който обича богатство, той няма полза от това. И това е суета!“ (Екл. 5:9).

Или:

„Не крадете, не лъжете и не се мамете един друг!“ (Левит 19:11). Или:

„Среброто си ще изхвърлят по улици и златото не ще зачитат. Среброто им и златото им не ще бъде в сила да ги спаси в деня на Господнята ярост. Те не ще наситят с тях душите си не ще изпълнят утробите си, защото то биде повод за беззаконието им“ (Пр. Иез. 7:19).

Или:

„Дава под лихва и взема под лихва, ще бъде ли той жив? Не той не ще бъде жив. Който върши такива гнусотии, той без друго ще умре, кръвта му ще бъде върху него“ (Пр. Иез. 18:13).

Или:

„от среброто и златото си направиха идоли; оттам е гибелта“ (Пр. Осия 8:4).

Или: „Никой не може да слугува на двама господари; защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на Мамона“ (Мат. 6:24)

или: „Затова казвам ви: не се грижете за душата какво да ядете и пиете, ни за тялото си какво да облечете. Душата не

струва ли повече от храната, и тялото от облеклото?“ (Мат. 6:25).

Или: **„Защото каква е полза за човека, ако придобие цял свят, а навреди на душата си; или какъв откуп ще даде човек за душата си?“** (Марк 8:36,37).

Последният цитат е от драматичния момент, когато Иисус Христос казва на учениците, че следването на вярата е носене на кръст и ако искат да Го следват, те трябва да забравят всичко материално, за да спасят душите си и да покажат на хората измерението на истинските, божествените стойности.

Виждаме колко далече и колко чуждо е християнското световъзприемане на талмудическото. На меркантилното, мамоническо мислене, което се настанява в Западна Европа след VIII век и просперира, разбивайки остатъците от християнство там.

Интересна е и ролята на евреите в търговията с роби.

Ето какво пише еврейският автор Абрам Леон в свое произведение: „Еврейският автор и ционист Джулиъс Брутцкъз отбелязва: „В десети век евреите притежавали солни мини... Те също така търгували с оръжие и експлоатирали богатствата на църквите. Но най-голямата им специализация била търговията с роби.“ (*Abram Leon, „The Jewish Question: A Marxist Interpretation“*). По този въпрос информация добавя още един автор от еврейски произход - Джузеф Уилямс в книгата си „Еврейството в Западна Африка; от Нил до Нигер с евреите“: „Евреите пътували навсякъде - от Англия до Индия, от Бохемия до Египет. Най-разпространената им стока в онези дни, като се започне от осми век, били робите...”

Ето какво пише Джеймс Паркс в книгата си „Евреинът в

средновековната общност“: „Църквата изразявала истинско недоволство от онези сред еврейското население, които участвали в търговията с роби. Една търговия, която явно била много печеливша.“.

Ето и потвърждение за робовладелската същност на еврейската търговия през Средновековието от световноизвестния исторически есеист, англичанина Пол Джонсън в неговата „История на евреите“: „По целия арабски свят евреите били търговци. От VIII век до началото на XI век ислямът бил една от главните световни икономически системи, на свой ред евреите осигурявали функционирането на нейните главни търговски мрежи. От изток те внасяли коприна, подправки и други редки стоки. А в обратна посока, от Запад те изнасяли роби. Тези роби евреите продавали на мюсюлманите. През 825 г. Лионския архиепископ Агобар обявил, че търговията с роби е въведена от евреите.“ (*Paul Johnson, A History of the Jews, 1987*).

Султан Баязид II (1481-1512 г.) изпратил послания до цялото си царство със заповед да се приемат евреи от Испания.

Още неговият предшественик Мехмед II, (1451-1481 г.), който завладял Константинопол, заселил там на мястото на избитите от него християни големи маси евреи. Османската империя - поробителят на Балканите, ликвидаторът на Византия и на Второто Българско царство станала райско място за напусналите Испания евреи. Бенбаса и Родриг описват Солун като „Майката на Израил“: „Евреите от Европа и от други страни, преследвани и гонени, дойдоха тук да търсят подслон и този град ги прие с любов и сърдечност, сякаш е нашата почитаема майка Йерусалим.“ (*История на сафарадските евреи от Толедо до Солун, Естер Бенбаса, Арон Родриг, стр.82*).

Точно по същото време османските поробители на България,

които днес някои наричат просто „присъствали“ по тези земи, намаляват силно българското население чрез насилствено помохамеданчване, отвлечане на християнски деца и чрез директно масово избиване. Според български историци ако не беше турското „присъствие“ по българските земи, българите щяха да са днес над 40 милиона и да се състезават с Франция и Германия по мощ. Българите е трябвало да бъдат подложени на геноцид, за разлика от юдейството което процъфтявало, както видяхме под султанска власт.

Какво работели евреите в Османската империя? Ако смятате, че са обработвали земята като българите, грешите. Те били бирници, финансисти, лихвари. „След 1492 г. Сефарадите (испанските евреи - б.а.), наред с романиотите (византийските евреи - б.а.) започнали да изпълняват роля на бирници. Романиотите държали първенството в този сектор през 1470 и 1480 г. (*Естер Бенбаса, Арон Родриг “История на сефарадските евреи от Толедо до Солун”*).

70-80 години преди това е изклана цялата българска аристокрация и то в централната църква в Търново, за присъствие на българи на бирнически постове не може да става дума, всички национални богатства на българите са заграбени от турците, а икономическото бреме на данъците вече е в ръцете на евреите.

Солун става един от най-важните еврейски центрове на XVI век, пишат Бенбаса и Родриг, а еврейската общност в Османската империя - една от най-големите в Европа¹⁷³. Сюлейман Великолепни (1520-1566) освободил солунските евреи от плащане на данък на глава от населението срещу събиране на добитък и платове за изработване на униформи за еничарите.

Така че сефарадите започнали да се занимават със събиране на данъци в много райони на Империята и по-специално в

дунавските провинции... През 1604 и 1607 г. двама евреи администрирали цялата дейност по събирането на данъците в Източна Мала Азия, като в същото време по-голямата част от данъчните и митническите служители също били евреи... Обикновено евреин изпълнявал длъжността банкер на еничарските единици..." Докато българите давали кръвен данък „девширме“ и турците отнемали най-здравите деца от тях, за да ги правят еничари - убийци на християни, евреите били банкерите на турската пасмина, унищожила цивилизацията на България и Византия.

Не е случайно и това, че българският фолклор е създал в много народни песни образа на „жълтото еврейче“, което е винаги „търговче“ „лихварче“ за мачкания от политическо и икономическо робство българин. В Сборник за народни умотворения, кн. V и кн. XVIII се предава народна песен от с. Бистрица, Софийско, в която Крали Марко отива да се бие с „жълта чифутина“, който се хвалил, че ще събере трихилядна войска, за да нападне Света гора, да разбие Хилендарския манастир и да изпотроши кръстовете и иконите му и да обере златото и среброто му.

Паразитната каста от жреци на Мамона работела за основния потисник - султанът и векове наред изпивала кръвта на българите по този начин.

Освобождението през 1878 г. България посреща с надеждата за възраждане на българската държавност и национално обединение. Гангстерите от Запад, облечени в държавна власт, не мислят така. На Берлинския конгрес Англия е представена от своя министър председател - евреина Дизраели. Неговата омраза и нетърпимост към всичко православно се изляла без задръжки по време на дебатите на конгреса. Всички постижения на Русия с оръжие в ръка, жертвите, които дава Руската империя за освобождаването на

поробените хора на Балканите, са неутрализирани от юдейско-английската ненавист. Дизраели се нахвърля върху руските представители и настоява България да бъде накъсана на парчета, като те бъдат под властта на султана. Без да е дала нито една жертва в Освободителната руско-турска война, без да е участвала, Англия, начело с българомразеца Дизраели, съсипва бъдещето на освободена България и я обрича на ново, финансово робство. Представителят на англо-юдейската олигархия, на капиталите на Ротшилд и на другите международни измамници - Дизраели, налага на България да плаща голяма част от заемите, които са дадени на Турция от същата Лондонска олигархия. Така, освен че е разкъсана като държава, нова България е вкарана в един дългов капан от моментана Освобождението си. Ето какво пише издателят на протоколите на Берлинския конгрес през 1885 г. Т. Икономов: „На България са наложени при тесните териториални граници таквизи и толкози важни задължения, които тя никога няма да може да надвие... Там интересите на един Хирш

(Морис де Хирш 1831-1896, еврейски магнат, живеещ в Париж, създател на Еврейската организация за колонизация, купил си титлата „барон“, спекулант и международен аферист - б.а.) и други подобни нему безбожни експлоататори са се туряли несравнено по-горе от интересите на един цял народ от 4-5 милиона души... пристрастний Берлинский ареопаг е наложил на България и част от безумните дългове на Турция заедно с годишните лихви за тази част и още плащанията на остающите в България държавни имоти и здания...”.

(Протоколите на Берлинский конгрес, преведени и издадени от Т. Икономов, София, 1885 г.).

Верижката, на която държат България се стяга в годините на следващите войни, защото войните са златно време за Ротшилдовската олигархия. През Балканските и през Първата световна война България вече е с нахлузен финансов хомот,

който ще и тежи десетилетия напред - Ньойският договор от 1919 г. Тогава България е „осъдена“ да заплати 2,25 милиарда златни франка репарации с 5% лихва в течение на 37 години, започвайки от 1 януари 1921 г., като първата ежегодна вноска да бъде 172,5 млн златни франка, втората 170 млн.златни франка и така до последната - 7-ма година, когато се пада да плати 63 млн.златни франка. За сравнение - през добрата за България 1901 г. целият търговски обмен на страната е 152 млн. лева... Към 1 октомври 1915 г. България има външен дълг, възлизащ на 951 936 770 златни франка. Вноските за лихви и погашения по него на година са 58 686 000 златни франка. Като се прибавят сумите по репарациите, получава се годишно 230 милиона златни франка. А целият годишен бюджет на страната преди войната е по-малък. Освен това България има да плаща закъснели лихви по стари дългове на стойност 80 млн. зл. лева, да поддържа окупационните войски, да възстанови всички имоти и права на собственост на представители на Съглашението. Всичко това излиза от физическите възможности на българската държава и нация и нашата делегация прави постъпки, плащанията да бъдат намалени. Великият, демократичен, свръхцивилизован Запад, на когото се кланят днес българските продажници, отказва. Прави само една незначителна „отстъпка“ - плащанията по репарациите да станат на равни шестмесечни, вноски, вместо в първоначалната градация. От откъснатите земи като имоти, добитък и капитал България губи 1 милиард 633 милиона златни лева. В следващите 37 години тя трябваше да заплати повече от 5 милиарда златни франка и още около 9 милиона златни франка други дългове. Цялото национално богатство на държавата тогава е 9-10 милиарда златни лева. Това свирепо ограбване загробва България за много десетки години напред. Бих казал - до днешния ден. Това ограбване е извършено от международната финансова олигархия, която дирижираше паричното движение в света и беше използвала

войната да ограби част от европейските народи. Тази олигархия, в началото на XX век се състои преобладаващо от еврейски банкери и финансисти, според редица западни и източни автори на икономически изследвания, които бяха цитирани по-горе...

След 1920 г. БНБ се опитва да се бори за запазването стойността на лева, но безуспешно. Войната е разбила финансовите системи на стара Европа и ги е подчинила на Федералния резерв на Щатите. Английската лира скоро ще се откаже да бъде водеща валута и всичко вече ще е в ръцете на господарите от ФЕД - юдейските банкери иззели златните запаси на повечето страни в Европа, в самите САЩ и определяйки курса на „новото злато“ - долара както им е изгодно...

Българският външен дълг по времето на социализма е под форма на кредити главно от частни банки от т. нар. Лондонски клуб.

Най-интересното тук е да се разбере защо западни банкери са отпусkali огромни заеми на враждебно настроени комунистически диктатури, с които държавите им са се намирали в състояние на необявена война. Същият въпрос се отнася и изобщо за икономическите отношения, търговията, „културния“ и туристически обмен, които са вървели необезпокоявано.

ОТГОВОРЪТ Е, ЧЕ И ОТ ДВЕТЕ СТРАНИ НА ЖЕЛЯЗНАТА ЗАВЕСА ПОЛИТИЧЕСКИЯ, ФИНАНСОВИЯ, ИКОНОМИЧЕСКИЯ, ТЪРГОВСКИЯ, КУЛТУРНИЯ, ИНФОРМАЦИОННИЯ, РЕЛИГИОЗНИЯ, ОБРАЗОВАТЕЛНИЯ ЖИВОТ И ИЗОБЩО ВСЕКИ АСПЕКТ НА ОБЩЕСТВЕНИТЕ ОТНОШЕНИЯ Е КОНТРОЛИРАН, СТРОГО СЛЕДЕН И НАПРАВЛЯВАН КЪМ ОПРЕДЕЛЕНАТА ЗАВЕТНА ЦЕЛ НА НОВИЯ СВЕТОВЕН РЕД ОТ ХОРА ОТ ЕДНА И СЪЩА

НАЦИОНАЛНОСТ - ЕВРЕЙСКА.

Лондонският клуб означава банковият кръг около Ротшилдовските издънки.

От 3,2 милиарда долара през 1985 г., през 1989 г. дългът на България към Запада вече е 9,2 млрд. долара.

Трикратно увеличения дълг само за няколко години ЯСНО ПОКАЗВА СЪГЛАСУВАНOST НА ДЕЙСТВИЯТА МЕЖДУ ЗАПАДНИТЕ И КОМУНИСТИЧЕСКИТЕ ЕВРЕИ, КОИТО СА ПОДГОТВИЛИ ПОРЕДНАТА РЕВОЛЮЦИОННА СМЯНА НА ОБЩЕСТВЕНИЯ СТРОЙ, ДВИЖЕЙКИ СЕ КЪМ СПОМЕНАТИЯ НОВ АНТИХРИСТОВ СВЕТОВЕН РЕД, ЗАЛОЖИЛИ СА НОВИЯ ЗАРОБВАЩ ДЪЛГ И СА РАЗДАЛИ ЗАЕТИТЕ ПАРИ НА СВОИ ЖИДОМАСОНСКИ БРАТЯ С ТЕХНИТЕ КРЪГОВЕ ОТ ФИРМИ И БАНДИТСКИ ГРУПИРОВКИ.

През 1990 г. сумата само по обслужване на дълга е 3,6 - 4,4 млрд. долара. Кое то надхвърля с 20-40% всички постъпления във валута от износ.

Дълговият капан е щракнал.

Тук се изяснява защо западните финансисти са дали парите на една партийна върхушка, начело с Андрей Луканов която е трябвало да разруши старата система и нейните порядки и да въведе новата, преценена от висшите масонски и олигархични къртове.

Преходът към капитализъм е оформен в социализма – още в разгара на бързото увеличаване на външния дълг министерски съвет регулира създаването на частен бизнес с постановление 64 „Правилник за стопанска дейност” от 18 декември 1987 г.

Процеса в България е ръководен от евреите Андрей Луканов

и Соломон Паси, а в СССР от женения за еврейка масон от клуб Билдерберг Горбачов.

В Русия през 90-те години икономическата власт е в ръцете на Тринайсетте банкери, както ги нарича Солженицин. Това са главно евреи като Березовски, Ходорковски, Лучански, Абрамович, Немцов. Но освен тези големи играчи има и много редови гангстери, които също са евреи. Това е описано много добре от Робърт Фридман в книгата му „Червената мафия“. Фридман описва много от т. нар. руска мафия, за която се заговори след 1990 г., която всъщност е еврейска. Част от тази руска еврейска мафия е и самия Путин, чиято еврейска майка се казва Мария Шеломова.

Владимир Путин, също като бадита Коба - Йосиф Джугашвили Сталин, е ЕДЪР ЕВРЕЙСКИ РАЗБОЙНИЧЕСКИ РЪКОВОДИТЕЛ. ОФИЦЕРЪТ ОТ ЕВРЕЙСКАТА КОМУНИСТИЧЕСКА РЕПРЕСИВНА СЛУЖБА ЧК (КГБ) Е СРЕД ВОДАЧИТЕ НА ЕДНА ОТ ЧЕТИРИТЕ ОСНОВНИ ОПГ (ОРГАНИЗИРАНИ ПРЕСТЪПНИ ГРУПИРОВКИ), НАРЕЧЕНА ИЗМАИЛОВСКА. ОСТАНАЛИТЕ СА СОЛНЦЕВСКАТА, ПОДОЛСКАТА И ЧЕЧЕНСКА, КАТО ДВЕ ОТ ТЯХ СА СЪЗДАДЕНИ И РЪКОВОДЕНИ ОТ ЕВРЕЙСКИ, А ТРЕТАТА ОТ КАВКАЗКИ МЮСЮЛМАНСКИ ГЛАВОРЕЗИ. ВСИЧКИ ОСТАНАЛИ ПРЕСТЪПНИ СТРУКТУРИ ОТ СВЕТОВНО ИЗВЕСТНАТА РУСКА МАФИЯ СА ГРАВИТИРАЛИ ОКОЛО ТЕЗИ ОСНОВНИ БАНДИТСКИ ГРУПИРОВКИ. ТОВА Е ЗАЯВЛЕНИЕ НА ДРУГ ИУДЕЙСКИЯ КРИМИНАЛЕН АВТОРИТЕТ - ЛЕОНИД РОЙТМАН (ЧЛЕН НА ОПГ МОГИЛЕВИЧ) ПРЕД ДЕЙВИДЗОН РАДИО, НЮ ЙОРК, ОКТОМВРИ 2014 Г. Сред партньорите на Путин в Измаиловската ОПГ Е ДРУГ ДОСТА ИЗВЕСТЕН В БЪЛГАРИЯ ЕВРЕЙСКИ БАНДИТ - МАЙКЪЛ ЧОРНИ (попознат в Русия като Миша Черный или Миша Крыша).

След 1991 г. у нас управлява МВФ и особено след 1997 г. – годината на хиперинфлацията и срива на лева няма никакво значение как се казва министър председателят - Жан, Иван или Симеон. Схемата, по която се управлява България, е схемата на МВФ и Световната банка. Поредният премиер е само марионетка.

Унгарския евреин Джордж Сорос в началото на 1999 г. задейства план за приватизация на България, наречен „Коалиция 2000“ и назначи най-верния си човек – българския евреин Георги Прохаски за шеф на фондовата борса и директор на центъра за икономическо развитие към МС. Правителството явно е получило директива от финансовия спекулант да ускори повторната приватизация на българските банки - вече на когото трябва. Крайната цел е да няма български банки.

Сорос прави милиарди от валутни спекулации. А валутните спекулации са възможни, когато имаш политически лостове на разположение. И в крайна сметка печалбата е за сметка на средния данъкоплатец и потребител.

Към 12 февруари 1997 г. например доларът приближи 3000 лв. Сорос се среща с Костов и Божков преди събитията от януари. Според доклади на спецслужбите самите събития са финансирани от „Отворено общество“, чрез Баренц груп с консултант Александър Божков. Красимир Стойчев също е помагал чрез ФБК „Елана“. Булбанк - също.

Как се прави печалба от събитията? Ако сте в час какво ще става (че доларът след седмица ще започне да пада, защото служебният кабинет така програмира), на 12 февруари ще продадете примерно 1 милион долара за 3 милиарда лева. Всички търсят долари, защото е пуснат слух, че курсът ще стане 6000 за долар. Народът се запасява със зелени пари. След месец обаче курсът завива обратно и вече е около 1500

лв. за долар. Купувате със същите 3 милиарда лева два пъти повече долари. Ето как се удвояват пари само за месец.

Трябва само да си посветен. А тези, които са финансирали „януарската революция“, са знаели този трик. Ако се прибавят и тогавашните лихви по депозитите, печалбата може да стигне до 300%. След което, естествено изнасяте доларите навън. Тук остават отново излъганите българи.

Създаването на империята на Сорос - Куантъм фонд включва в себе си капитали на Ротшилд и мафиоти като Робърт Веско, които ще перат пари от трафик на хероин през фонда на Сорос в следващите години. Точно затова фондът на Сорос е регистриран в офшорната зона на холандските Антили в Карибско море.

Ето какво пише в доклада на „Интелиджънтс икзекютив ревю“ повод управлението на фонда на Сорос:

„Поразително за връзките на Сорос в бизнеса е това, че всичките негови главни съдружници не само че са евреи, но и са **съвсем специални представители на еврейските международни финансови кръгове**. В действителност **Джордж Сорос е част от една тясно сплотена финансова мафия, в смисъл на затворено масонско братство на обвързани фамилии, преследващи общи цели.**

Всеки, който би посмял да критикува Сорос или неговите приятели и служители, е подложен незабавно на обвинения, че е „антисемит“. Тази критика често пъти спласва и кара да замлъкнат истинските критици на безпардонните операции на Сорос.“ (Конфиденциален доклад на „Икзекютив Интелиджънтс Ривю“, октомври 1996, Институт „Фридрих Шилер“, Германия, издаден на български през 1997 г. , от в. „Зора“ със заглавие „Профил на мегаспекуланта Джордж Сорос“).

В дейността на фонда е включен международният мошеник от еврейски произход Марк Рич (човекът зад варненската ТИМ б.а.), живеещ в Цуг, Швейцария, израелският търговец на оръжие и стоки за широко потребление Шаул Айзенберг, както и Рафи Ейтан. Тези двамата са свързани с финансовите операции на израелското разузнаване Мосад, както и с бизнесинтересите на лорд Джейкъб Ротшилд, според доклада на Института „Шилер“.

Зад фасадата Сорос, действат хората на Ротшилд, базирани в Лондонското Сити и подаващи нужната вътрешна информация за ценни книжа, акции, котировки и очаквания, след което Сорос прави „удари“. По този начин Ротшилдовската олигархия поставя Сорос като бушон, който може и да изгърми в необходимия момент и да завърши като Максвел.

През 80-те години Ротшилдовци спечелиха милиарди от приватизацията на Тачър. Ротшилдовци са замесени в най-мръсните операции с наркотици срещу оръжие, някои от които станаха известни покрай случай „Оливър Норт“. Банката за търговия и кредити BCCI, която работеше за Ротшилд гръмна със скандали през 1991 г. и стана известно, че тази банка е била световна касичка на мръсния бизнес и прането на пари.

Районният съд на Ню Йорк обяви дейността на банката BCCI като „най-голямото мошеничество в световната финансова история, действайки като корумпирана престъпна организация през всичките 19 години на своето съществуване. През тази банка минаваха кредитите на Буш старши за Саддам, както и парите от сделките „наркотици за оръжие“.

Нито едно проучване на западната преса досега не е стигало до факта, че в центъра на огромната незаконна

мрежа на ВССІ се е намирала Ротшилдовата група, тясно обвързана с Джордж Сорос.“, пише в доклада на Института „Шилер“ (Конфиденциален доклад на „Икзекютив Интелиджънтс Ривю“, октомври 1996, Институт „Фридрих Шилер“, Германия, издаден на български през 1997 г. , от в. „Зора“ със заглавие „Профил на мегаспекуланта Джордж Сорос, стр. 67).

За да ограбиш някого или група хора, първо трябва да имаш подходящо мислене. На човек, на когото от дете му е внушавано, че кражбата е нещо лошо, грях, няма как да развие порочно, криминално мислене. Така е и с цели народи, които се развиват в атмосфера на синхрон между християнската нравственост и политическата социална справедливост. В антиправославния Запад се развивало точно обратно - порочното, криминално мислене, което създавало от хората циници, егоисти и алчни за власт и пари индивиди.

„Вие, евреите, сте хора, а останалите народи не са хора, тъй като техните души произхождат от злите духове, а само душите на евреите произхождат от Светия Божи Дух“ - обяснява рави Менахем (Aboda Zarah, f. 4a. Sob. f. 89a, цит. по *Дудаистически национализъм при свете Божественного откровешя, Протопресв. Г. Шавелльский, Годишник на Софийския университет, Богословски факултет, том XVI, 4, 1938/1939, стр. 7).*

Впрочем талмудисткото мислене отдавна е излязло от рамките на етноса. То е вид идеология, посвещение, в което могат да встъпят най-различни по етнически произход хора, но богоборци. Поклонници на Мамона и изповядващи култа му. Отдавна е доказано, че т. нар. днешни евреи имат толкова общо с Ааврам и Мойсей, колкото бобъра с тигъра. Десетки са трудовете на изследователи като Кьостлер, Фридман, Шахак и други, които установяват, че юдаизмът днес е много далече от

юдаизма през епохата на Макавеите (166-160 г. пр.Хр.), а и от юдаизма на Маймонид (1135-1204).

Израел Шахак потвърждава категорично, че Талмудът съдържа изключително долнопробни и хулни нападки срещу Иисус Христос.

„От самото начало трябва да се признае, че Талмудът и талмудическата литература, съвсем отделно от общата антиневерническа линия, която преминава през тях, въпрос, който ще обсъждаме с по-големи подробности в Пета глава, съдържат много обидни твърдения и предписания, насочени главно срещу християнството.

Следващото разкритие на проф. Шахак е потресаващо: „Или човек може да цитира заповедта, според която евреите са обучавани да изгарят, по възможност публично, всяко копие от Новия Завет, което попадне в ръцете им. Оказва се, че тази практика се поддържа до днес в държавата Израел: „Това не само още е в сила, но в действителност, се практикува и днес. Така на 23 март 1980 г. стотици екземпляри на Новия Завет бяха изгорени в Йерусалим публично и ритуално, според напътствията на

„Яд Ле’ахим“ (Yad Le’akhim), еврейска религиозна организация, финансово подкрепяна от Израелското министерство на религията.“.

Хулите срещу Христос и християните са укривани от неевреите десетилетия и векове след съчиняването на Талмуда. Когато все пак станали достояние на широката публика, избухнало справедливо негодувание срещу злостното антихристиянство на евреите. Как избягвали равините неприятностите - чрез прастарото средство на подкупа. Ето какво твърди проф. Шахак по въпроса: „Както и да е, мощна атака срещу талмудския юдаизъм, добре

прицелена в много пунктове, се разгърна в Европа след XIII век. Какъв бе еврейският или по-скоро - равинският отговор? Най-простият бе използването на древните оръжия на подкупа и дърпането на конците. В повечето европейски, през всичките епохи всичко можеше да се уреди чрез рушвет. Никъде тази максима не бе по-валидна, отколкото в ренесансовия Рим, управляван от папите.“ (*Еврейска история, юдейска религия, Израел Шахак, стр.55 - 56*)...

Корените на моралната деградация са назад през вековете и стигат до измяната на Божиите закони от страна на еврейската върхушка в лицето на садукееи, левити и фарисеи.

Още доста преди идването на Христос, едната от двете водещи партии в Палестина – садукееите вече следвали твърдо материалистически позиции. Днес повечето хора по света смятат, че древният юдаизъм е безусловно стройна религиозна система, вяра в Бог, в отвъдния живот и Божи съд. Това е огромна грешка, тъй като олигархичната върхушка на юдеите - садукееите не приемала нито отвъдния свят, нито безсмъртието на душата.

Това не е дребен въпрос.

Това е най-същественият въпрос на вярата изобщо.

Ако човек не приема, че душата му е безсмъртна и че подлежи на Божи съд, всякакви скрупули в неговия земен живот могат да отпаднат.

След като всичко приключва тук, на земята и сега - в рамките на земния ми живот, защо да спазвам някакви си правила, догми, морални принципи, пита се такъв човек. И естествено стига до отговора, че не е нужно да спазва никакви принципи. Колкото повече хора измамиш, ограбиш, надхитриш - ти си по-добре поставен и ще

изживееш по-добре земните си дни. Няма грях, няма покаяние - това са измислици за държане в подчинение на слабите, на стадото (ето откъде Ницше, Хитлер и днешният елит на САЩ черпят инвенции за идеите си).

Според водещия журналист и теоретик на масмедиите американския евреин Уолтър Липман, „хората са объркано стадо, което не знае какво иска, **само елитът знае какво е добро за стадото**“.

При такава философия на садукееите не било трудно да създадат перфектна схема за ограбване на стадото. Първо на собственото - юдейското, после - на световното, тъй като апетитът идва с яденето. Именно садукееите превръщат Храма Господен в пазар и място за спекула и ограбване на народа. Всички са чували за епизода от Новия Завет, в който Иисус Христос изгонва търговците от храма, но малко хора знаят до каква перверзия били довели алчността и сребролюбието на олигарсите на Юдея - садукееите, както и на свещеническият елит.

Първосвещеникът на Йерусалим Анна например, притежавал почти всички магазини за жертвени животни около Храма.

Жертвите били определен вид животни. Тези животни се продавали само в магазините на Анна. Този първосвещеник бил садукей в същото време. **Изключителен парадокс - първосвещеникът на Юдея е садукей, тоест човек, който не вярва в безсмъртието на душата. С което застава по-ниско от най- примитивните форми на аборигенски вярвания, защото при всички тях има безсмъртие на душата.**

Първосвещеникът на Юдея по времето на идването на Иисус Христос бил всъщност шеф на една мафия, която ограбвала народа си. Храмът бил превърнат в трезор и лихварско-

сарафско тържище, което работело за садукейския елит. В една провинция на Рим като Юдея храмът на Йерусалим съдържал по свидетелствата на Йосиф Флавий в неговия труд „Юдейска древност“ над 60 тона злато.

Другата част от юдейската върхушка - фарисеите пък откровено презирали „неукия“ си народ, който не знаел писмото на закона и не бил толкова начетен като тях. **Не случайно днес „фарисей“ е синоним на лицемер, двуличник, човек на двойните стандарти.** Това положение на откровен конфликт между народ и елит при юдеите се налага дълго време, може би столетия преди Христа.

Това, което заварва и критикува Христос е един морален разпад на юдейското общество, започващ от главата - садукейската финансова олигархия и фарисейската интелектуална, антинародна каста.

„Горко вам, книжници и фарисеи, лицемери, задето затваряте царството небесно пред човеците; защото нито вие влизате, нито влизащите пускате да влязат.“ (Мат. 23:13) Може ли след тези думи на Христос да остане съмнение, че юдейската върхушка още тогава е изобличена като враг на вярващите хора, на търсещите Бога.

(СЪЩИТЕ ЛИЦЕМЕРНИ ФАРИСЕИ СА И СЪВРЕМЕННИТЕ „ПАТРИАРСИ“, ЕПИСКОПИ И МИТРОПОЛИТИ ОТ ОФИЦИАЛНИТЕ ПРАВОСЛАВНИ ЦЪРКВИ, КОИТО СВАЛИХА СХИЗМАТА НА ЕРЕТИЦИТЕ КАТОЛИЦИ, ПРИЕХА ТЕХНИЯ КАЛЕНДАР В „БОГОСЛУЖЕНИЕТО“ СИ, ИЗМЕНИХА ТАЙНСТВАТА СИ ПО ПОДОБИЕ НА ЕРЕТИЧЕСКИТЕ И УЧАСТВАТ В ИКУМЕНИЧЕСКОТО ДВИЖЕНИЕ ЗА СЪЗДАВАНЕ НА ЕДИННА ГЛОБАЛНА РЕЛИГИЯ. **ТЕ „ЗАТВАРЯТ ЦАРСТВОТО НЕБЕСНО“ ЗА НЕЩАСТНИТЕ СИ МИРЯНИ. ТОВА Е ТЯХНАТА САТАНИНСКА РОЛЯ.**).

**Затова и присъдата на Син Божи е справедлива:
„Затова казвам ви, че царството Божие ще се вземе от
вас и ще се даде на народ, който принася плодовете
му.“ (Мат. 21:43)**

Може да се каже, че споменатия в предходни статии венецианско-италиано-гръцко-турския банкерски, лихварски, търговски, икономически и политически елит в онези времена се е оформял от споменатите „преселници от Леванта“ (т.е. от земите на древното Юдейско царство), за които е било „характерно смесването на различни магически култове“.

Фактически този „елит“ произлиза от много древни халдейски еврейски прослойки, които събират окултни знания и от египетските жреци, и от съседните на Израил езически народи, и от вавилонските магове. Тези юдейски лидери непрекъснато се противопоставят на праотците, на Моисей, на пророците, като много от тях нападат и дори някои убиват. Накрая те правят това и със Самия очакван Месия.

Преди да убият Христос те вече са успели да обсебят финансовата, политическата, икономическата и религиозната власт над израилския народ. Те разпват Спасителя именно защото Той изгонва търговците и менячите на пари (банкерите) от Храма, изобличава богоотстъплението на юдейските религиозни секти и обявява бъдещото Царство.

Фактически след разрушаването на Йерусалимския храм от римляните и разселването на евреите в Европа и Мала Азия, **ТОЗИ МАГИЧЕСКИ ФИНАНСОВ ЮДЕЙСКИ ЕЛИТ ЗАПОЧВА ДА СЪЩАТА ТАКТИКА И КЪМ МЕСТНИТЕ НАРОДИ...**

През цялото време на войните на Русия срещу Турция, включително и за освобождаването на България и балканските народи, англичаните подло играели с Турция срещу Русия. Руският двор имал данни, че Лондон помага с

хора и пари на Турция в битката и срещу източноевропейските народи. Англия правила всичко възможно да не позволи на Русия да освободи балканските народи. Кримската война (1853-1856 г.) показала много ясно нетърпимостта на двете най-мощни тогава западни държави Англия и Франция към поробените от Турция народи. Пратеникът на руския император в Цариград княз Меншиков поискал твърдо от султана да гарантира правата на поробените балкански народи и те да получат покровителството на Русия. Султанът след консултации с Франция и Англия отказал, защото получил техните уверения, че тези две западни безбожни държави, ще защитят исляма и ще му дадат възможността да продължи да мачка, избива и поробва други народи.

Това била причината за Кримската война. Англофренски войски нахлули в Черно море, дебаркирали във Варна в помощ на турската войска и нападнали Крим. Загубата на Русия при Севастопол през 1855 г. дала път на позорния ултиматум на Запада - Русия да се оттегли от покровителството на братята си по вяра на Балканите. Резултат от тази война били над 500 000 хиляди българи избягали, защото започнали избивания на наше население от турци и англичани (не за първи път „кръстоносците“ от Запад избиват българи). Много наши сънародници били отведени и продадени в робство от турската нискоцивилизована варварска орда, поробила и управлявала България с помощта на Запада до 1878 г.

Английската върхушка издевателствала и над собственото си население. Поради ужасните условия на живот и труд през 1819 г. в Манчестър работници и занаятчии се вдигнали на протест. Около 60 000 човека се събрали и поискали право на глас на всички хора от мъжки пол (което значи, че дотогава са нямали). Демонстрациите били мирни, но властта изпратила 15-ти хусарски полк, йомените и чешилските доброволци. Те прегазили тълпата с конница и със саби в ръка избили

няколкостотин души. Общо 500 убити и ранени, отчели хроникьорите тогава.

Интересна дипломатичност проявяват енциклопедиите днес, когато отворите страниците им на годините 1839-1858 г. за Централна, Южна и Източна Азия. Там пише с по два реда, че са се водили „опиумни войни“. Избягва се по-задълбочено тълкуване на тези войни. Те не се обясняват. А не се обясняват, защото обяснението е много нелицеприятно за Англия. Защото трябва просто да се каже, че Англия, в комбина със САЩ, са родители на световния наркобизнес. При това - на най-високо държавно ниво. През 1839 г. британските войски се бият срещу афганистанците. Афганистан е нужен на Англия като маково поле. Като територия за отглеждане на опиум. Над 15000-на британска войска, водена от Джон Кийн, нахлува в Афганистан от Индия и превзема Газни и Кабул. На власт е поставен марионетния Шах Шаджа. В Кабул остава британски гарнизон. През същата година започва и първата опиумна война между Англия и Китай. Китайците се опитват да спрат покровителстваната от англичаните търговия с опиум в Кантон. Британските военноморски сили разбиват китайския флот.

На следващата година опиумната война продължава. Английският флот разбива още една китайска флотилия и извършва десант. Британците овладяват укрепленията Богю на Перлената река, както и самия Кантон, след това - Амой и Нинсян. През 1842 г. англичаните овладяват Шанхай и Чжънцзян. Според Нанкинския договор Великобритания овладява Хонконг, получава 20 милиона долара обезщетение (за това, че е агресор!) и налага ултиматум Китай да отвори т. нар. „договорни пристанища“ в Кантон, Амой, Фучжоу, Нинбо и Шанхай. Това гарантира вноса на опиум от английските и американските кораби в Китай.

От 1791 до 1894 г. броят на лицензираните пушални на опиум в Шанхай нараснал от 87 до 663. Всеки британски монарх от 1729 г. нататък е получавал огромна печалба от търговията с опиум, пише известният изследовател на темата Джон Колеман - бивш служител на британското разузнаване, добрал се до редица документи, разобличаващи английската корона и аристокрацията като двигател на наркотрафика.

Получила се борба между китайската власт и Англия, която завършила с това, че в наркотрафика се включили и САЩ. Британската армия охранявала доставките и дистрибуцията на опиум. Така че, Китай бил поставен на място и зает с дрога.

По-късно Китай разбрал, че не може да се бори с проблема и просто се включил в него. Англия и Китай разделили печалбите от наркотика. До момента, в който Китай вече в днешно време поискал 60% от баницата. Разбира се, днес вече става дума за хероин. За център на търговията с дрога бил избран Хонконг и той получил специален статут. До 1997 г. той беше отдаден на концесия на Англия и играеше роля на свободна зона, в която дрогата се търгуваше, а печалбата от нея - се разпределяше на два основни потока - към английската и към китайската олигархия. Китайската икономика е свързана с Хонконг. Тази икономика ще рухне, ако не е основана на опиумната търговия, която Китай поделя с Англия.“

(Conspirators' Hierarchy: Committee of 300, John Coleman, 1997)

За връзките на английското кралско семейство с търговията на опиум разказва един противник на този трафик - членът на „Англо-източното общество за прекратяване на опиумната търговия“ Търнър. През 1876 г. той издал книгата „Британската опиумна политика“, в която разказвал как членове на британската кралска фамилия са лично замесени в

търговията с опиум. Този бизнес се пренесъл в Щатите в началото на XX век, но ръководен пак от Комитет 300 - голямата фамилия от преплетени родствено олигарси, които дърпали конците на доставките и прибирали основните печалби.

Но кое е това Голямо семейство, кого нарича Джон Колеман „Комитет 300“? В книгата на Гезелхер Вирзинг „Сто фамилии, които владеят Британската империя“, издадена в България през 1940 г., се хвърля доста светлина по този въпрос.

Още през 1900 г., пише Вирзинг, когато Англия води т. нар. Бурска война за завладяване на златото и диамантите на Южна Африка,.. колониалният министър Джоузеф Чембърлейн и финансовият секретар на хазната, неговият син Августин Чембърлей, са участвали в три дружества, реализирали огромни печалби през Бурската война чрез въоръжаване на армията. Чембърлейн прави пари от войната и геноцида, упражняван от англичаните над бурите.

За тези, които не знаят, тук трябва да се припомни, че в тази война от самото начало на XX век англичаните за първи път употребяват два инструмента за геноцид : концлагерите и отровни бойни газове. Ако някой живее с убеждението, че лошият Хитлер е измислил концлагерите, греши. Не ги е измислил и Ленин, измислил ги е английският джентълмен Джоузеф Чембърлейн, колониален министър на Великобритания през 1900 г. По данни, представени от Вирзинг 44% от 415 представители в английския парламент са директори или членове на контролни съвети на големи търговски дружества в периода между Първата и Втората световни войни. Тези 44% или 181 човека са на 775 директорски поста едновременно.

През 1938 г. 5% от англичаните притежават в продължение на повече от 25 години 80% от английското богатство. А една

част от тези 5% - само 1% владее 55% от богатството на страната. **Съществена част от тази олигархия са еврейски фамилии, които изследователят на еврейството Рубинщайн нарича „братовчедите“: „Водещите фамилии сред тях са Ротшилд, Монтефиоре, Голдсмит, Бедингтън, Самюел, Сасун и Стърн.“** (Гизелхер Вирзинг, 100 фамилии владеят Британската империя, София, 1940).

Според еврейския автор Норман Кантор **„Не италианците, а евреите създадоха това, което по-късно бе наречено Мафия.“** (Norman Cantor, *The Sacred Chain: the History of the Jews*, Harper Collins, New York, 1994).

Бившият шеф на Европейската банка за възстановяване и развитие - френският евреин Жак Атали пише в книгата си „Евреите, светът и парите“: „Според Jewish Almanach „няма да е пресилено да се каже, че влиянието им (на евреите - б.а.) върху организираната престъпност в САЩ през двадесетте и тридесетте години е равностойно с влиянието на италианците, та дори го и надминава.“

Евреинът Майер Лански е мозъкът на кланът на Лъки Лучано. Той организира от печени садисти съплеменници т.нар. „Синдикат за убийства“ - група изроди, наемани за убийства на конкуренти. През 1943 г. Лански и Лучано помагат на американския десант в Сицилия. За което Лучано е освободен предсрочно от затвора.

Това не е единствената сделка между мафията и властта в САЩ.

За доста изследователи на мафията Лански е и глава на цялата американска организирана престъпност. Този гангстер умира от собствена смърт и не влиза в затвора. Той винаги има протекция от най-високо място. Може би ключът към неговата недосегаемост е фактът, че Лански вкарва мръсните

пари от престъпна дейност в Израел. Ето какво пише сп. „Нюзуик“ от 17 ноември 1971 г.: „Всяка година Лански и неговите съратници от подземния свят изсипват огромни суми в израелски облигации и филантропски акции в полза на Израел.“

Журналистът от „Вашингтон пост“ Джек Андерсън също пише по въпроса: **„Това са огромни суми, които се събират от подземния бизнес в САЩ и се препират, преди да попаднат в Израел...“** (Anderson J., *Israel is Crook's Promised Land, Washington Post, December 19, 1971*)

В едно изследване на датския журналист Херник Крюгер, посветено на наркобизнеса, се извеждат доказателства за връзките на т. нар. мафия, начело с Майер Лански и висшата администрация в Белия дом. При инвазията на САЩ във Виетнам през 60-те години, у олигархичните кръгове в Щатите се ражда идеята да прехвърлят трафика на хероин от посредниците в Марсилия към пряка връзка Далечен Изток - САЩ, както и Южна Америка - САЩ. През 1970 г. в Марсилия правят най-чистия хероин - хероин №4. По-разпространеният от него е №3, наричан „браун шугър“ - кафява захар.

Добавената стойност на наркотика, пренесен от Афганистан или Пакистан до САЩ е огромна. Тя се измерва не в едноцифрено или двуцифрено число проценти, а в четирицифрено. 4000% е чистата печалба от трафика на хероин на едро от Пакистан до Щатите. В Пакистан килограм хероин струва 610 долара. В Щатите той е вече 25 000 долара на едро. Разбирате ли защо това е „най-преследваният“, „най-забраненият“ бизнес в света. Защото неговата забрана е най-добрият начин да се контролира суперсладкия свръхдоходоносният бизнес.

В проповедта си на планината Иисус казва това, което трябва да определя нашето отношение към парите и

материалните ценности: „Не си събирайте съкровища на земята, дето ги яде молец и ръжда и дето крадци подкопават и крадат;

Но събирайте си съкровища на небето, дето ни молец, ни ръжда ги яде и дето крадци не подкопават и не крадат;

Защото дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви;

Светило за тялото е окото. Затова ако твоето око бъде чисто и цялото твое тяло ще бъде светло;

Ако пък твоето око бъде лукаво, цялото твое тяло ще бъде тъмно. И тъй, ако светлината, що е в тебе, е тъмнина, то колко ли голяма ще е тъмнината?

Никой не може да слугува на двама господари; защото или единия ще намрази, а другия ще обикне; или към единия ще се привърже, а другия ще презре. Не можете да служите на Бога и на Мамона.“ (Мат. 6/19,20,21, 22, 23, 24).

За да разберем днешния култ към Мамона, религията на парите и материалното, която властва в цял свят, трябва да се спрем по-детайлно на следното изречение от проповедта на Спасителя: „Защото дето е съкровището ви, там ще бъде и сърцето ви.“

През 1999 г. папата поръчал на Епиксопалния синод да проучи степента на „дехристиянизация“ на Европа (*условен термин за Запада и за съвременния Изток, като се има предвид дългогодишното масово пребиваване в синкретическа антихристиянска ерес на икуменизъм*). Оказало се, че по-малко от 10 процента от младите хора в Белгия, Германия и Франция ходят на църква. Не се намерил нито един голям град в Западна Европа, в който поне половината жители да са кръстени. Изследване на списание „Нюзуик“ пък показва, че 40% от французите не принадлежат към никаква

религия.

В САЩ първата поправка забранява на Конгреса да приема закони, относно налагането на религии и изисква да се приемат закони, уважаващи свободата на вероизповедията, но Върховният съд използва тези текстове за удар по християнството. По решение на съда от публичните и училищните библиотеки бяха иззети всички библии, съчиненията на светите отци на църквата, кръстовете и другите християнски символи, бяха отменени церемониите и църковните празници. Вместо историята на Адама и Ева се появи книжката „Хизер има две майки“. Изчезнаха изображенията на Христос, въздигащ се на небето. Вместо това се появиха рисунки на маймуни, превръщащи се в Homo erectus.

Изчезна Възкресение, беше сменено от Денят на земята. Изчезнаха библейските наставления относно безнравствеността на хомосексуализма - затова пък дойдоха хомосексуалисти, които започнаха да разсъждават за безнравствеността на хомофобията.

В Европа, Америка, Австралия и много други части на света децата се обучават в откровен атеизъм, в антихристиянство и богоборчество.

Техните учебници по нищо не се различават от комунистическите атеистични учебници, по които учеха поколенията в България от 1944 до 1989 г., а всъщност и до днес. Ето цитати от основни текстове, обясняващи света, които се изучават в Щатите - „Хуманитарен манифест“ от 1973 г.: „Вярата в Бога, който приема нашите молитви е вяра в недоказуемостта, отживелица от миналото. Традиционната етика не може да удовлетвори съвременните потребности...“. И още: „Обещанието за следсмъртно спасение и вечно проклетие са илюзорни и небезопасни за психиката...“. Ето и

друг постулат за американските деца: „Науката доказва, че човешкият род е резултат от еволюцията на природата...“ (*American Humanist Association, Humanist Manifesto II, 1973*).

Подмяната на християнството с атеизъм и откровено богоборчество върви на всички нива. Отхвърлянето на Бога от западния човек и гаврата с християнските символи и църква идват като закономерен етап от неговия стремеж да стане Бог той самият, пренебрегвайки Божествения ред и закони. Тази болна амбиция намира опора в свръхтехнологичното развитие, което ражда илюзията, че всичко е постижимо.

През 2003 г. стана разправия сред водещите страни в ЕС дали да се споменава нещо за християнските ценности в новата Конституция на ЕС. Работата над проекта за Евроконституция продължи няколко години. Тя беше възложена на Европейския Конвент (*Забележете как се възстановяват понятията от Френската революция на илюминатите - Конвент бил наречен тогавашния парламент - б.а.*). Каква ще да е тази нова свръхдържава, която в Конституцията си се позовава на ценностите от Древна Гърция, Рим и философските антихристиянски течения на Просвещението и не споменава дума за християнските корени на Европа и европейската цивилизация. Според един от идеолозите на тази нова „религия“ на неоезичеството – експертът от влиятелното Германско общество за външна политика Александър Рар „Християнството не се смята вече за двигател на прогресивното развитие...“. Този открит отказ от Христос е най-яркият знак за падението на САЩ и обединена Европа, които вече са явни врагове на нашия Спасител Иисус Христос и се отказват официално от ценностите на християнския морал. Очаква се в скоро време съдилищата в Страсбург да започнат да забраняват християнски знаци и символи на обществените места. Така както е в образа на

„цивилизования свят“ - САЩ. След последователна вековна дейност срещу християнството, след стотици години подмолна работа и интриги от страна на евреите талмудисти, след ударите по църквата по време на Просвещението, революциите и другите богоборчески периоди, след безумния лозунг на такива като Ницше „Бог е мъртъв“, най-последно е постигнат резултат. Европа е старата езическа Европа. Постигната е победа на антихристиянските сили. Българите днес се радват, че са част от една езическа държава, отхвърлила Спасителя Христос. Една суперсила на глинени нозе, както казва пророк Даниил.

Днес властта е в ръцете на една олигархия, която притежава златото на света и печата пари без покритие чрез Федералния резерв. Една върхушка, която може да диктува всеки ден световния лихвен процент, както го прави в момента американският евреин Алън Грийнспан, шеф на Федералния резерв.

Днес доларът е парична единица без реално покритие. Нека си представим какво ще се случи при един валутен световен крах. Огромната маса долари без покритие в света ще се обезценят в резултат на космически нарасналия дълг и процентите по него. Рухването на долара ще доведе до спад до нулата на всички доларови депозити на страните в света. А всички развити и неразвити страни имат доларови депозити. Това ще бъде световен фалит.

При един валутен срив ще се наместят съотношенията между стоки и пари. Сега това съотношение е 1:25. Парите са 25 пъти повече от стоките. Значи ще настъпи едно свиване на паричната маса 25 пъти.

Златото отново ще стане най-твърдият критерий за стойността на валутата. Сещате се у кого днес е световното злато - у тези, които владеят Федералния резерв. Цената на

златото ще скочи още повече. Тя днес е около 400 долара за унция, което значи че от 1944 г. – годината на Бретън Уудските споразумения, когато унция злато беше 35 долара, цената му е скочила над 10 пъти. Този, който държи златото отново ще налага световните цени, валутни съотношения и лихви. Само че при едно рязко обедняло, внезапно останало без имущество човечество.

Планове за изкуствено предизвикана финансова катастрофа има. Все повече податки има за това, че световната върхушка подготвя единно световно управление, в което милиарди хора по Земята да бъдат просто роби и изпълнители на волята на върхушката. А самата върхушка, сключила договора на д-р Фауст, да води света към гибел. Към погубване на единствената истинска ценност, притежавана от всеки човек - неговата душа, неговата връзка с Бога.

Само тези, които контролират балона, могат да кажат кога ще го спукат умишлено. За да се озоват богатствата на целия свят в ръцете на една група от няколкостотин души - които тогава ще се обявят открито за „господари на света“.

Д-р Куигли е свързан със свръхелита на световните богаташи. Той е автор и на едно обемно съчинение, наречено „Трагедия и надежда“. Международните банкери не дават заеми на предприемачи или търговци. Те сключват сделки с международни, световни индустриални гиганти, с международни финансови институции и най-вече с правителствата. Това са банкерите от т. нар. Лондонски клуб, на който България дължи милиарди долари и този дълг се увеличава от 1989 г., а не намалява, въпреки че страната ни изплаща по милиард на година.

Ключът на успеха за международните банкери е контролът

и манипулирането на паричната система на дадена страна, като в същото време се създава впечатление, че тази страна е под контрола на своето правителство. Крайният резултат е създаването на пари от нищо, даване на заеми на правителствата и след това прибирането на лихви.

Куигли цитира Уилям Патерсън, който още през 1694 г. получава лиценз за „Банк ъф Ингланд“ и казва: „Банката печели от лихвите върху всичките пари, които създава от нищо.“ (*Carroll Quigley, „Tragedy & Hope: A History of the World in Our Time“, N Y, The Macmillan Co, 1966, p. 49*).

Единният модел на управление на света вече се представя от членовете на върхушката като нещо неизбежно и те говорят за него открито. Ето например какво казва синът на Пол Варбург (**основателят на Федералния резерв и финансист на болшевишката революция в Русия, чийто брат - Макс Варбург пък, финансира идването на Хитлер на власт**) - Джордж Варбург на 17 февруари 1950 г. пред Сената на Съединените щати: „Независимо от това дали искаме или не, ние ще имаме световно управление. Единственият въпрос е дали това световно управление ще бъде постигнато със сила или по взаимно съгласие...“

Брок Чизхолм, директор на Световната здравна организация също признава какво пречи на елита: „За да осъществим световно правителство е необходимо да премахнем от умовете на хората техния индивидуализъм, лоялност към семейните традиции, националния патриотизъм и религиозните догми.“

Ето какво казва през 1992 г. Струуб Талбот, държавен секретар при Бил Клинтън: „През следващия век нациите, такива каквито ги познаваме сега, няма да съществуват; всички държави ще бъдат под единствено глобално управление.“ (*Струуб Талбот, „Раждането на глобалната*

нация“, сп. „Тайм“, 20 юли, 1992).

Следва продължение ...